

Christopher Paolini

ELDEST

FRAGMENT

Eldest

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

E-knihy v edici:
Christopher Paolini – Eragon
Christopher Paolini – Eldest
Christopher Paolini – Brisingr

Christopher Paolini
Eldest – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ELDEST

PRVOROZENÝ

ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ

DRUHÝ DÍL

Christopher Paolini

 FRAGMENT

*Jako vždy věnuji tuto knihu své rodině. A také svým úžasným
příznivcům. Pouze díky vám se toto dobrodružství mohlo uskutečnit.
Sé onr sverdar sitja hwass!*

OBSAH

Dvojí ztráta	16
Rada starších.....	23
Pravda mezi přáteli	33
Roran	41
Hon na lovce.....	49
Safřin slib	57
Rekviem.....	63
Věrnost.....	69
Čarodějnice, had a svitek.....	73
Hrothgarův dar	86
S vervou	92
Odveta.....	100
Az Sweldn rak Anhûin.....	107
Celbedeil.....	119
Démanty noci	132
Temná mračna	141
Po svižné řece.....	147
Unášení proudem	156
Arya svit-kona.....	164
Ceris.....	170

Rány minulosti	178
Rány současnosti	185
Tvář nepřítele	193
Šíp do srdce.....	202
Vzývání Dagshelgru.....	209
Borové město	220
Královna Islanzadí	226
Ohromující setkání.....	240
Přesvědčení	244
Odezva	253
Odchod	259
Na skále Teġnaeír.....	265
Tajný život mravenců	282
Pod stromem menoa	294
Labyrint opozice.....	306
Na tenké niti	317
Elva.....	323
Probuzení	330
Proč bojuješ?.....	333
Černý svlačec.....	345
Podstata zla.....	360
Obraz dokonalosti.....	371
Vyhlazovač.....	378
Narda.....	390
Kladivo dopadne.....	402
Počátek moudrosti.....	417

Rozbitá vejce a opuštěné hnízdo	430
Dračí dar	438
Na hvězdné mýtině	454
Přistání na pevnině	459
Teirm	464
Jeod Tyčka.....	471
Nečekaný spojenec	475
Útěk.....	485
Dětská hra.....	498
Předzvěst války	501
Rudá čepel, bílá čepel	509
Vize blízké a vzdálené	516
Dary.....	527
Hrdlo oceánu	535
Závod s kančím okem	541
Do Aberonu	548
Hořící pláň.....	557
Mračna války	573
Nar Garzhvog.....	578
Čarodějčin nápoj.....	585
Bouře propuká.....	596
Přibližování.....	604
Prvorozený.....	609
Dědictví	617
Shledání	625

DĚJ ERAGONA,

prvního dílu Odkazu Dračích jezdců

Eragonovi je patnáct a žije na farmě se strýcem Gerem a bratrancem Roranem. Gero a jeho nyní již zesnulá žena Mariana Eragona vychovali. O Eragonově otci se nic neví; matka Selena, Gerova sestra, krátce po jeho narození odešla a od té doby ji nikdo neviděl. Během jedné ze svých loveckých výprav v Dračích horách Eragon nečekaně objeví lesklý modrý kámen a odnese si jej domů. Později kámen praskne a vylhne se z něj dračí mládě. Když se jej Eragon dotkne, objeví se mu na dlani stříbřitá značka, a tak mezi nimi vznikne nezrušitelné pouto a z Eragona se stává jeden z legendárních Dračích jezdců.

10

Dračí jezdcí byli ustaveni před několika tisíci lety po velké válce elfů s draky, aby zaručili, že mezi těmito dvěma rasami už nikdy nedojde k podobnému nepřátelství. Jezdci se stali strážci míru, učitelé, léčitelé, přírodními filozofy a díky svému spojení s draky také největšími kouzelníky. Pod jejich vedením a ochranou země zažívala zlaté časy.

Když do Alagaësie přišli lidé, byli připojeni k tomuto vyvolenému řádu. Po mnoha letech míru však zrůdní a bojovní urgalové zabili draka mladého lidského Jezdce Galbatorixe. Ze ztráty draka a odmítnutí starších Jezdců dát mu nového byl Galbatorix tak rozrušen, že se rozhodl svrhnout Jezdce.

Ukradl jiného draka, kterému dal jméno Šruikan, a ovládl ho pomocí temných kouzel, potom kolem sebe shromáždil skupinu třinácti zrádců: Křivopřísežníků. S pomocí svých krutých učedníků svrhl Jezdce, zabil jejich vůdce Vraela a prohlásil se králem Alagaësie. Ovládnout Alagaësi se Galbatorixovi podařilo jen zčásti, protože elfové a trpaslíci si uchovali svou samostatnost tím, že se skryli na uta-

jených místech, zatímco odpůrci nového krále mezi lidmi založili na jihu Alagaësie nezávislou zemi zvanou Surda. Po osmdesáti letech otevřených rozporů způsobených zničením Jezdců se ani dalších dvacet let nedařilo kritickou situaci vyřešit.

A uprostřed této křehké politické situace se najednou ocitá Eragon. Bojí se, že je ve smrtelném nebezpečí, neboť je všeobecně známo, že Galbatorix zabil každého Jezdce, který mu nepřísahal věrnost. Ukryje proto malou dračici před vlastní rodinou a tajně ji vychovává. Dá jí jméno Safira podle draka, o němž se mu zmíní vesnický vypravěč Brom. Zanedlouho jeho bratranec Roran odchází z farmy za prací, aby vydělal dost peněz a mohl se oženit s řezníkovou dcerou Katrinou.

V době, kdy už Safira přerostla Eragona, přicházejí do Carvahallu dva hroziví, podivní cizinci zvaní ra'zakové a hledají tajemný kámen, tedy Safirino vejce. Safira ve strachu před nimi uletí s Eragonem do Dračích hor. Eragon ji sice přesvědčí, aby se vrátila zpátky, ale zjistí, že mezitím ra'zakové srovnali jeho domov se zemí. Eragon najde v sutinách Gera, zmučeného a vážně zraněného.

11

Gero brzy nato zraněním podlehne a Eragon přísahá, že ra'zaky vypátrá a zabije. Už na útěku Eragona zastaví Brom, který již o Safirě ví, a požádá Eragona, aby ho mohl ze svých vlastních důvodů doprovázet. Eragon souhlasí; Brom mu věnuje meč Zar'roc, který kdysi patřil jednomu Jezdci, ale odmítá mu prozradit, jak ke zbrani přišel.

Eragon se během cest od Broma mnohému naučí, včetně umění bojovat s mečem a kouzlit. Nakonec ale stopu ra'zaků ztratí a jsou nuceni navštívit město Teirm, aby s pomocí Bromova starého přítele Jeoda našli doupě ra'zaků.

V Teirmu se Eragon setká s výstřední bylinkářkou Angelou, která mu věští osud a předpoví, že mocné síly budou bojovat o to, aby řídily jeho osud; předpoví mu také milostný vztah k ženě urozeného původu; to, že jednoho dne opustí Alagaësiu a nikdy se už nevrátí; a též zradu, která přijde z jeho vlastní rodiny. Její společník, kočkodlak Solembum, mu udělí také pár rad. Pak Eragon, Brom a Safira odjíždějí do Dras-Leony vypátrat ra'zaky.

Brom nakonec Eragonovi prozradí, že je spojencem Vardenů – skupiny vzbouřenců, kteří usilují o svržení Galbatorixe – a že se v Carvahallu dlouhou dobu skrýval a čekal, dokud se neobjeví nový Dračí jezdec. Také mu vysvětlí, že před dvaceti lety s Jeodem ukradli Safiřino vejce Galbatorixovi. Během tohoto únosu Brom zabil Morzana, prvního a zároveň posledního z Krivopřísežníků. Nyní existují už jen dvě dračí vejce, z nichž obě má stále Galbatorix.

Poblíž Dras-Leony ra'zakové přepadnou Eragona a jeho společníka. Brom chrání Eragona, ale v boji je sám smrtelně zraněn. Ra'zaky však nečekaně zažene tajemný mladý muž jménem Murtagh, který tvrdí, že je už delší dobu stopoval. Brom zemře následující noci. S posledním dechem se přizná, že sám kdysi býval Jezdcem a jeho dračice se také jmenovala Safira. Eragon pohřbí Broma do pískovcové hrobky, kterou Safira promění kouzlem v čirý diamant.

Nyní již bez Broma se Eragon a Safira rozhodnou přidat k Vardenům. Nešťastnou náhodou je však Eragon v Gil'eadu zajat a přivezen ke Stínu Durzovi, Galbatorixovu pobočníkovi. S Murtaghovou pomocí Eragon z vězení uteče a vezme s sebou dalšího zajatce, elfku Aryu, která je v bezvědomí. Z Eragona a Murtagha se stanou velcí přátelé.

Arya se s Eragonem v duchu spojí a sdělí mu, že převážela Safiřino vejce mezi elfy a Vardeny v naději, že by si dračice mohla vybrat nového Jezdce a pro něj se vylíhnout. Jenže během poslední cesty ji přepadl Durza a ona byla nucena kouzlem odeslat vejce pryč a tak se dostalo až k Eragonovi. Teď je Arya vážně zraněná a potřebuje lékařskou pomoc Vardenů. V myšlenkách ukáže Eragonovi, kde tyto vzbouřence najít. Začíná napínavý závod s časem. Eragon a jeho přátelé urazí skoro čtyři sta mil za osm dní. Pronásleduje je skupina urgulů, kteří je uvězní v nebetyčných Beorských horách. Murtagh, který s nimi původně nechtěl k Vardenům jít, se již nemůže vrátit a musí Eragonovi přiznat, že je synem Morzana.

Odsuzuje však skutky svého otce a utekl z Galbatorixova dvora proto, aby se mohl vydat vlastní cestou. Ukáže Eragonovi obrovskou jizvu přes záda, k níž přišel jako dítě, když po něm Morzan ho-

dil svůj meč Zar'roc. A tak Eragon zjistí, že jeho meč kdysi patřil Murtaghovu otci, který zradil Jezdce a zavraždil mnoho svých bývalých druhů.

Už to vypadá, že urgulové pobijí Eragona a jeho přátele, ale na poslední chvíli je zachrání Vardenové, kteří jako by vystoupili ze skály. Ukáže se, že vzbouřenci sídlí ve Farthen Dûru, duté hoře deset mil vysoké a deset mil široké. V této hoře se také nachází hlavní město trpaslíků – Tronjheim. Eragon je odveden k vůdci Vardenů Ažihadovi a Murtagh uvězněn kvůli svému původu. Ažihad objasní Eragonovi mnoho věcí, mimo jiné i to, že Vardenové, trpaslíci a elfové uzavřeli dohodu, že když se objeví nový Jezdec, bude jej zpočátku cvičit Brom a pak Jezdec dokončí svůj výcvik u elfů. Eragon se teď musí rozhodnout, zda se bude této dohody držet.

Eragon se seznámí s králem trpaslíků Hrothgarem a Ažihadovou dcerou Nasuadou; jeho mysl a schopnosti prověřují Dvojčata, dva holohlaví a nevraživí kouzelníci, kteří slouží Ažihadovi; utká se s Aryou, která se mezitím uzdravila; a znovu potkává Angelu se Solembumem, kteří se přidali k Vardenům. Eragon se Safirou také požeňnají jednomu z vardenských osiřelých nemluvňat.

Eragonův pobyt ve Farthen Dûru naruší zprávy o urgalské armádě, která se blíží trpasličími chodbami. V bitvě, jež následně vypukne, je Eragon oddělen od Safiry a musí bojovat sám se Stínem Durzou. Durza je daleko silnější než kterýkoli člověk, snadno Eragona přemůže a rozsekne mu záda od ramene po bok. Naštěstí v tom okamžiku Safira s Aryou prorazí střechu sálu – šedesát stop široký hvězdný safír Isidar Mithrim – a překvapí Durzu natolik, že mu Eragon stačí probodnout srdce. Urgulové, které Durza doposud ovládal kouzly, jsou zahnáni zpátky do tunelů.

Zatímco Eragon leží po bitvě v bezvědomí, telepaticky se s ním spojí bytost, která se mu představí jako Togira Ikonoka – Zdravý mrzák. Nabídne mu odpovědi na všechny jeho otázky a pobídne ho, aby jej vyhledal v elfském městě Ellesméra.

Když se Eragon probere, zjistí, že přes veškerou Angelinu snahu mu na zádech zůstala jizva podobná té Murtaghově. Ke své nelibosti

si uvědomí, že Durzu zabil jen šťastnou náhodou a že zoufale potřebuje další výcvik.

Eragon se tedy rozhodne, že vyhledá Togiru Ikonoku v Ellesměře a bude se od něj učit. Osudové události teď probíhají rychlým tempem, po Alagäesii se šíří první hlasité zprávy o nadcházející válce a kvapem se blíží čas, kdy bude muset Eragon udělat krok vpřed a postavit se svému jedinému skutečnému nepříteli: králi Galbatorixovi.

ELPEST

DVOJÍ ZTRÁTA

Písně mrtvých jsou nářkem živých.

To si pomyslel Eragon, když překračoval zkroucené a rozsekané tělo urgala a poslouchal nářky žen, které odnášely své milované z krví nasáklé půdy Farthen Dûru. Safira raději mrtvolu obešla. V duté hoře panovalo šedé přítmí, narušované jen třpytem jejích modrých šupin.

Byly to už tři dny, co se Vardenové a trpaslíci postavili urgalům a uhájili Tronjheim, míli vysoké kuželovité město uprostřed Farthen Dûru, bojiště však dosud zůstávalo poseto zmasakrovanými těly. Mrtvých leželo všude tolik, že je nemohli ani pochovat. V dálce u stěny Farthen Dûru temně planul mohutný oheň, v němž pálili urgaly. Je žádný pohřeb nečekal, ani spočinutí v zemi. Jakmile se Eragon probal z bezvědomí a zjistil, že Angela vyléčila jeho zranění, chtěl pomáhat s odstraňováním škod. Zkusil to třikrát, ale pokaždé ho přepadla strašná bolest, která jako by mu vystřelovala z páteře. Léčitelé pro něj připravili různé lektvary, Arya s Angelou tvrdily, že je úplně zdravý. A přesto to bolelo. Ani Safira mu neuměla pomoci, jen s ním mohla tu bolest sdílet při jejich duchovním spojení.

Eragon si přejel rukou po obličeji a pohlédl vzhůru ke vzdálenému vrcholku Farthen Dûru, kde se za černou hradbou kouře z pohřební hranice ukazovaly hvězdy. *Tři dny.* Uplynuly tři dny od chvíle, kdy zabil Durzu; od chvíle, kdy mu lidé začali říkat Stínovrah; od chvíle, kdy mu zbytky černokněžníkovy vědomí ochromily mysl a kdy ho zachránil tajemný Togira Ikonoka, Zdravý mrzák. Nikomu o svém vi-

dění neřekl, jenom Safíře. Boj s Durzou a temnými duchy, kteří ho ovládali, Eragona změnil; zatím si ovšem nebyl jistý, zda k lepšímu, nebo k horšímu. Cítil se zranitelný, jako by měl každý nečekaný otřes roztříštit jeho vyléčené tělo a vědomí.

A teď se vrátil na místo bitvy, poháněný nutkavou touhou vidět její následky. Rozhlížel se kolem a viděl jen bolestnou přítomnost smrti a úpadku, a ne tu slávu, kterou opěvují hrdinské písně.

V dřívějších dobách, ještě než ra'zakové před několika měsíci zavraždili jeho strýce Gera, by Eragona krutost, již byl svědkem mezi lidmi, trpaslíky a urgaly, zničila. Teď se cítil otupělý. S pomocí Safiry si však uvědomil, že jediná cesta, jak nepřijít uprostřed takové bolesti o rozum, je něco *dělat*. Navíc už nevěřil, že život má nějaký smysl – ne po tom, co viděl Kully, obří urgaly, trhat muže na kusy, zemi posetou rozsekanými údy a hlínu tak nasáklou krví, že mu promáčela podrážky bot. Usoudil, že pokud ve válce existuje nějaká spravedlnost, pak je to v boji na ochranu bezbranných.

17 Sehnul se a sebral ze země zub, stoličku. Pohazoval si s ní v dlani a pomalu se Safírou dál obcházelí udusanou pláň. Když se zastavili na jejím okraji, zahlédli, jak k nim z Tronjheimu pospíchá Jörmundur – zástupce vardenského vůdce Ažihada. Jakmile se k nim přiblížil, uklonil se mu. Eragon věděl, že ještě před pár dny by to neudělal.

„To jsem rád, že jsem tě včas našel, Eragone.“ Jörmundur svíral v ruce svitek pergamenu. „Ažihad se vrací a chce, abys byl u toho. Ostatní už na něj čekají u západních bran Tronjheimu. Musíme si pospíšet, abychom ho stihli.“

Eragon přikývl, zamířil k bráně a stále se přitom dotýkal Safíry. Ažihad byl od bitvy většinu času pryč a snažil se dopadnout urgaly, kterým se podařilo utéct do podzemních chodeb trpaslíků pod Beorskými horami. Viděli ho mezitím jen jednou, a to zrovna zuřil, protože zjistil, že dcera Nasuada nesplnila jeho příkaz a neodešla před bitvou do bezpečí spolu s ostatními ženami a dětmi. Místo toho tajně bojovala v řadách vardenských lukostřelců.

Ažihada teď doprovázeli Murtagh a Dvojčata: Dvojčata jej měla na nebezpečné cestě chránit svými kouzly, zatímco Murtagh toužil

Vardenům znovu dokazovat, že mu mohou důvěřovat. Eragona překvapilo, že lidé tak změnilí svůj postoj k Murtaghovi, synovi Dračího jezdce Morzana a nejvěrnějšího z Galbatorixových Křivopřísežníků. I když Murtagh svým otcem pohrdal a byl oddaný Eragonovi, Vardenové mu zpočátku nevěřili. Ale teď se nikomu z nich nechtělo plýtvat energií na malichernou zášť, když měli spousty jiné práce. Eragon litoval, že si nemůže s Murtaghem promluvit, a těšil se, až si o všem co nejdřív popovídají.

Když se Safírou obešli Tronjheim, uviděli ve světle lucerny před dřevěnou branou malou skupinku. Byl tam i Orík, trpaslík netrpělivě přešlapující na podsaditých nohou, a Arya. Ve tmě zářil bílý obvaz, který měla na paži, a tlumeně se jí odrazil ve vlasech. Eragon pocítil zvláštní vzrušení, tak jako vždy, když elfku uviděl. Letmo na něj a na Safíru pohlédla zelenýma blyskavýma očima a dál vyhlížela Ažihada.

Tím, že Arya rozbila Isidar Mithrim – obří hvězdný safír, který měl dvacet metrů napříč a byl vybroušený do tvaru růže –, pomohla Eragonovi zabít Durzu a vyhrát tak celou bitvu. Přesto se na ni trpaslíci hněvali, neboť zničila jejich nejvzácnější poklad. Odmítli kamkoli odnést zbytky safíru a nechali je ležet v obrovském kruhu uvnitř hlavní haly Tronjheimu. Eragon se procházel střepinovou spouští a prožíval zármutek nad ztracenou nádherou společně s trpaslíky.

Zastavili se Safírou u Orika a rozhlédli se po pusté pláni kolem Tronjheimu, která se prostírala pět mil na všechny strany až ke stěnám Farthen Dûru. „Odkud má Ažihad přijít?“ zeptal se Eragon.

Orík ukázal na trs luceren zavěšených u obrovské díry do tunelu asi dvě míle od nich. „Brzy by tu měl být.“

Eragon trpělivě čekal s ostatními, odpovídal na dotazy a poznámky, ale jinak raději v duchu mluvil se Safírou. Ticho, které se ve Farthen Dûru rozhostilo, mu vyhovovalo.

Uběhla půlhodina, než se u vzdáleného tunelu něco pohnulo. Z otvoru vylezla skupina deseti mužů, pak se otočili a pomohli ven přibližně stejnému počtu trpaslíků. Jeden z mužů – Eragon předpokládal, že je to Ažihad – zvedl ruku a válečníci se za ním shromáždili.

li ve dvou řadách. Na znamení začal útvar hrdě pochodovat směrem k Tronjheimu.

Když ušli sotva pár metrů, tunel za nimi opět ožil a vyskočily z něj další postavy. Eragon přimhouřil oči, neboť zdálky pořádně neviděl.

To jsou urgaloové! vykřikla Safira a tělo se jí napjalo jako tětiva.

Eragon se jí dál nevyptával. „Urgaloové!“ vykřikl, vyskočil na Safiru a vynadal sám sobě, že nechal meč Zar’roc ve své komnatě. Nikdo nečekal útok v tuto chvíli, bezprostředně poté, co zahnali urgalskou armádu.

Safira roztáhla azurově modrá křídla, máchla jimi, vyskočila a každou vteřinou letu nabírala rychlost a výšku; Eragona při tom celou dobu bodala rána v zádech. Pod nimi utíkala Arya k tunelu tak rychle, že skoro držela tempo se Safirou. Za ní pak běžel Orik s několika muži, zatímco Jörmundur spěchal zpátky ke kasárnám.

Eragon mohl jen bezmocně sledovat, jak se urgaloové vrhli na zadní část Ažihadova oddílu; na takovou dálku nemohl použít kouzlo. Využili okamžiku překvapení a vmžiku zkosili čtyři vojáky a přinutili zbytek mužů a trpaslíků, aby se shlukli kolem Ažihada, když se ho snažili ochránit. Meče a sekery zařinčely, jak se do sebe bojovníci pustili. Od jednoho z Dvojčat vyšlehl záblesk a jeden urgál padl k zemi s useknutou paží.

Chvíli to vypadalo, že se skupina dokáže urgalům ubránit, pak to ale ve vzduchu zavřilo a scéna jim zmizela v tenkém pásu mlhy. Když se mlha rozplynula, stáli tam už jen čtyři válečníci: Ažihad, Dvojčata a Murtagh. Urgaloové na ně dotírali a zastínili Eragonovi výhled, takže jen bezmocně hleděl s narůstající hrůzou a strachem.

Née! Née! Née!

Než doletěli na místo, hlouček urgalů se vrátil zpátky do tunelu, zalezl pod zem a zanechal po sobě jenom padlá těla.

Jakmile Safira přistála, Eragon seskočil na zem, pak ho ale přemohl zármutek a vztek a zaváhal. *Tohle nedokážu.* Příliš mu to připomínalo okamžik, kdy se vrátil na farmu a našel tam umírajícího strýce Gera. S každým krokem přemáhal obavy a začal hledat, jestli někdo přežil.

Místo se nepříjemně podobalo bojišti, které si předtím prohlížel, jen krev tady byla čerstvá.

Uprostřed té spouště ležel Ažihad s náprsním krunýřem rozsekaným četnými ranami. A kolem něj pět urgálů, které stačil zabít. Ještě ztěžka přerývaně dýchal. Eragon k němu poklekl a sklonil tvář, aby jeho slzy nedopadaly na vůdcovu zraněnou hrud'. Takové rány se nedaly vyléčit. Arya už k nim dobíhala, potom se však zarazila a zastavila. Tvář jí potemněla smutkem, když poznala, že Ažihada už nikdo nezachrání.

„Eragone,“ vyklouzlo Ažihadovi mezi rty. Byl to jen slabý šepot.

„Ano, tady jsem.“

„Poslouchej mě, Eragone... Mám pro tebe poslední příkaz.“ Eragon se sklonil níž, aby slyšel jeho slova. „Něco mi musíš slíbit: slib mi, že... nedovolíš, aby mezi Vardeny zavládl chaos. Oni jsou jediná naděje, jak vzdorovat Království... Musejí zůstat silní. Musíš mi to slíbit.“

„Slibuji.“

„Žij v pokoji, Eragone Stínovrahu...“ S tím posledním vydechnutím Ažihad zavřel oči, jeho vznešená tvář znehybněla a zemřel.

Eragon sklopil hlavu. Měl tak sevřené hrdlo, že to bolelo a jen stěží se dokázal nadechnout. Arya požehнала Ažihadovi ve starověkém jazyce a dodala svým zvučným hlasem: „Běda... Jeho smrt vyvolá velké spory. Má pravdu, musíš udělat všechno pro to, abys předešel mocenským bojům. Pomohu ti, kdykoli to bude možné.“

Eragonovi nebylo do řeči a díval se na ostatní těla. Co by za to dal, kdyby teď mohl být někde jinde. Safira očichala jednoho z urgálů a řekla: *Tohle se nemělo stát. Je to zločin a o to horší, že se stal v době, kdy bychom měli být v bezpečí a slavit vítězství.* Prozkoumala další tělo a potom prudce otočila hlavu. *Kde jsou Dvojčata a Murtagh? Mezi mrtvými nejsou.*

Eragon přelétl mrtvolou očima. *Máš pravdu!* S radostnou nadějí spěchal k ústí tunelu. V dutinách sešlapaných mramorových schodů se srážely loužičky krve jako řada černých zrcátek, lesklých a oválných, jako by tudy někdo táhl několik krvácejících těl. *Urgalové je museli unést! Ale proč? Nikdy si neberou vězně ani rukojmí.* V okamžiku

ho znovu zachvátilo zoufalství. *Nezáleží na tom. Bez posil je nemůžeme pronásledovat; ty bys ani neprolezla otvorem dovnitř.*

Možná jsou ještě naživu. To je necháš napospas urgaliům?

Co čekáš, že udělám? Chodby trpaslíků jsou nekonečné bludiště! Jenom bych se ztratil. A pěšky bych stejně urgaly nedohonil, i když Arya by to možná dokázala.

Tak ji o to požádej.

Arya! Eragon zaváhal, touha něco udělat v něm zápasila s nechutí vystavit ji nebezpečí. Jenže pokud se někdo z Vardenů dokáže vypořádat s urgaly, je to právě ona. S povzdechem jí vysvětlil, co zjistili.

Arya se zamračila, až se jí sešikmené obočí uprostřed spojilo. „Nedává to smysl.“

„Vydáš se za nimi?“

Chvilí na něj upřeně hleděla. „Wiol ono.“ Kvůli tobě. Pak vyrazila kupředu, v ruce se jí zablýskl meč a ponořila se pod zem.

21 S palčivým pocitem se Eragon usadil se zkříženýma nohama vedle Ažihada, aby držel hlídku nad jeho tělem. Nedokázal se smířit s tím, že Ažihad je mrtvý a Murtagh nezvěstný. *Murtagh*. Syn jednoho z Křivopřísežníků – třinácti Jezdců, kteří pomohli Galbatorixovi zničit jejich řád a prohlásit se králem Alagaësie – a Eragonův přítel. Občas si Eragon přál, aby mu Murtagh zmizel ze života, ale když ho teď někdo násilím odstranil, zanechala v něm ta ztráta nečekanou prázdnotu. Nehybně seděl, dokud nepřišel Orik se svými muži.

Když Orik uviděl Ažihada, zadupal, zaklel v trpasličím jazyce a zasekl sekeru do těla mrtvého urgala. Muži jen zděšeně stáli a mlčeli. Trpaslík promnul v mozolnatých rukou hrst hlíny a zavrčel: „Tak, právě se roztrhlo sršní hnízdo; po tomhle už s Vardeny nebudeme moci žít v klidu. *Barzûln*, tím se věci komplikují. Byls tady včas, abys slyšel jeho poslední slova?“

Eragon pohlédl na Safiru. „Zopakuj je až tomu, komu byla určena.“

„Chápu. A kde je Arya?“

Eragon ukázal k tunelu.

Orik znovu zaklel, pak zavrtěl hlavou a dřepł si.

Zanedlouho dorazil Jörmundur s vojáky, sešikovanými do dvanácti řad po šesti. Dal jim znamení, aby zůstali stát mimo kruh těl, zatímco on sám pokračoval kupředu. Sehnul se a dotkl se Ažihadova ramene. „Jak může být osud tak krutý, starý příteli? Byl bych tu dřív, kdyby tahle mizerná hora nebyla tak rozlehlá, a mohl jsem tě zachránit. Místo toho jsme na vrcholu vítězství utržili ránu největší.“

Eragon mu v ústraní řekl o Arye a zmizení Dvojčat a Murtagha.

„Neměla tam chodit,“ řekl Jörmundur a narovnal se, „ale teď už s tím nic nenaděláme. Postavíme sem stráž, ale potrvá nejmíň hodinu, než seženeme nějaké trpaslíky jako průvodce pro další výpravu do podzemí.“

„Rád bych ji vedl,“ nabídl se Orik.

Jörmundur se ohlédl a zahleděl se do dálky k Tronjheimu. „Ne, Hrothgar tě teď bude potřebovat; musí jít někdo jiný. Promiň, Eragone, ale všechny důležité osoby tu *musí* zůstat, dokud nebude vybrán Ažihadův nástupce. Arya se o sebe musí postarat sama... Stejně bychom ji už nedohnali.“

Eragon přikývl a smířil se s nevyhnutelným.

Jörmundur přelétl pohledem kolem dokola a pak řekl zvučně, aby to všichni slyšeli: „Ažihad zemřel smrtí bojovníka! Pohleďte, zabil pět urgalů tam, kde by jiného muže přemohl jeden. Vzdáme mu veškeré pocty a budeme doufat, že jeho duše bohy potěší. Odneste ho i jeho společníky na štítech zpátky do Tronjheimu... a nestyďte se za slzy, neboť toto je den zármutku, který si budou všichni pamatovat. Ať máme už brzy tu čest zabodnout meč do zlosynů, kteří nám zavraždili vůdce!“

Bojovníci poklekli jako jeden muž a smekli, aby vzdali Ažihadovi hold. Pak vstali a uctivě ho pozvedli na své štíty, takže jim spočíval na ramenou. Už nyní mnozí Vardenové plakali, slzy jim stékaly do vousů, a přesto se vztyčenými hlavami splnili svou povinnost a nenechali Ažihada spadnout. Slavnostním krokem pochodovali zpátky do Tronjheimu a Safira s Eragonem šli uprostřed průvodu.

RADA STARŠÍCH

23

Eragon se probudil, překulil se na okraj postele a rozhlédl se po pokoji zaplaveném tlumeným světlem uzavřené lucerny. Posadil se a pozoroval spící Safiru. Svalnaté boky se jí vzdouvaly a zase klesaly, jak obrovské měchy jejích plic proháněly vzduch šupinatými nozdrami. Eragon pomyslel na nespoutaný žár, který teď v sobě dokázala shromáždit a s ohlušujícím řevem vypustit ze chřtánu. Byl to děsivý pohled, když jí plameny schopné roztavit kov proudily přes jazyk a zuby, aniž by je poškodily. Od té doby, co Safira poprvé chrlila oheň během jeho boje s Durzou – když se k nim řítila z vrcholku Tronjheimu –, byla na svůj nový um nesnesitelně pyšná. Neustále vypouštěla plamínky a využila každou příležitost, kdy mohla něco zapálit.

Protože Isidar Mithrim byl roztříštěný na kusy, Eragon se Safirou už nemohli bydlet v dračí sluji nad ním. Trpaslíci jim poskytli prostory ve staré strážnici v přízemí Tronjheimu. Byl to rozlehlý pokoj, ale s nízkým stropem a tmavými stěnami.

Na Eragona padla sklíčenost, když si vzpomněl na události předchozího dne. Oči se mu zalily slzami, které se nezadržitelně hrnuly ven – jednu z nich zachytil na dlaň. O Arye neměli žádné zprávy až do pozdního večera, kdy se vyčerpaná vynořila z tunelu. Ačkoli udělala, co mohla, a zapojila své kouzelné schopnosti, urgalové jí unikli. „Našla jsem tohle,“ řekla. Pak jim ukázala jeden z fialových plášťů Dvojčat, roztrhaný a zkrvavený, Murtaghovu tuniku a jeho kožené rukavice. „Byly pohozené na okraji černé průrvy, k jejímuž dnu ne-

vede žádná chodba. Urgalové jim museli ukrást brnění a zbraně a hodit těla do té jámy. Nazírala jsem Murtagha i Dvojčata, ale neviděla jsem nic než stíny propasti.“ Její oči se střetly s Eragonovými. „Promiň, jsou pryč.“

Teď, zcela ponořený do sebe, Eragon oplakával Murtagha. Byl to strašný, plíživý pocit ztráty a hrůzy o to horší, že mu během posledních měsíců postupně přivykal.

Jak se díval na slzu ve své dlani – malou, lesklou krůpěj –, rozhodl se, že se pokusí nazírat ty tři zmizelé sám. Věděl, že je to zoufalý a zbytečný pokus, ale musel se o to pokusit, aby přesvědčil sám sebe, že Murtagh je opravdu pryč. Přesto si nebyl jistý, jestli chce uspět tam, kde Arya selhala, a jestli by se cítil nějak líp, kdyby zahlédl Murtagha ležícího na dně srázu hluboko pod Farthen Dûrem.

Zašeptal: „Draumr kópa.“ Kapku zahalila tma a proměnila ji v malou tečku noci na stříbrné dlani. Něco se přes ni mihlo, jako když pták přelétne přes měsíc zatažený mraky... pak nic.

Druhá slza se spojila s první.

Eragon se zhluboka nadechl, opřel se a ponořil se do ticha. Když se zotavil po Durzově zranění, uvědomil si, že zvítězil jen díky velkému štěstí, a bylo to pokořující vědomí. *Pokud někdy budu čelit dalšímu Stínovi, ra'zakovi nebo Galbatorixovi, musím být silnější, jestli chci vyhrát. Brom mě mohl naučit víc, vím to. Ale bez něj mám jedinou šanci: elfy.*

Safíře se zrychlil dech, otevřela oči a zešíroka zívla. *Dobré ráno, maličký.*

Dobré? Pohlédl dolů a rukama zatlačil do matrace. Je přišerné... Murtagh a Ažihad... Proč nás hlídky v tunelech nevarovaly před urgaly? Nemohli nepozorovaně sledovat Ažihadovu skupinu... Arya měla pravdu, nedává to smysl.

Nikdy se nedozvíme pravdu, řekla vlídně Safíra. Postavila se, až se křídly otřela o strop. Měl by ses najít a pak musíme zjistit, co mají Var-denové v plánu. Nemáme času nazbyt; nový vůdce může být na světě během pár hodin.

Eragon souhlasil a vzpomněl si na okamžik, když se včera všichni rozcházeli: Orík pospíchal donést králi Hrothgarovi zprávy, Jörmun-

dur nesl Ažihadovo tělo na místo, kde bude spočívat až do pohřbu, a Arya stála sama a sledovala dění kolem.

Eragon vstal a připoutal si Zar'roc a luk, pak se sehnul, aby zvedl sedlo Sněžného bleska. Tělem mu projela ostrá bolest, která ho srazila na zem. Svíjel se a pokoušel se dotknout zad. Měl pocit, jako by ho přeřízli v půli. Safira zavrčela, když řezavou bolest ucítila. Snažila se ho v mysli ukonejšit, ale nedokázala utrpení zmírnit. Instinktivně zvedla ocas, jako by se připravovala k boji.

Trvalo několik minut, než záchvat odezněl a poslední bolest se vytratila. Eragon ztěžka oddechoval. Obličej měl zpocené, vlasy slepené a oči ho pálily. Sáhl si na záda a opatrně se dotkl horního konce jizvy. Byla horká, zanícená a citlivá na dotek. Safira sklonila hlavu a nosem se dotkla jeho paže. *Ach, maličký...*

Tentokrát to bylo horší, řekl, zatímco s námahou vstával. Nechala ho, aby se o ni opřel, Eragon si kapesníkem otřel pot a pak váhavě vykročil ke dveřím.

25 *Máš dost sil, abys šel?*

Musíme jít. Máme povinnost jako drak a Jezdec veřejně volit dalšího vůdce Vardenů a možná dokonce ovlivnit jeho výběr. Neopominu naše silné postavení; teď máme mezi Vardeny velkou autoritu. Aspoň tu nejsou Dvojčata, aby se sama chopila moci. To je jediná výhoda celé situace.

Výborně, ale Durza by měl tisíc let trpět v mukách za to, co ti udělal. Zabručel. Jen mě jisti.

Společně prošli Tronjheimem do nejbližší kuchyně. V chodbách a předsíních se lidé zastavovali, klaněli se jim a mumlali „Argetlam“ nebo „Stínovrah“. Dělali to dokonce i trpaslíci, i když ne tak často. Na Eragona zapůsobily chmurné, vyčerpané pohledy lidí a tmavé oblečení na znamení smutku. Mnohé ženy byly celé v černém a tváře jim zakrývaly krajkové závoje.

V kuchyni Eragon zasedl s kamenným tácem jídla k nízkému stolu. Safira ho pozorně sledovala pro případ, že by ho přepadl další záchvat. Několik lidí se k němu pokusilo přiblížit, ale ona ohrnula ret a zavrčením je odehnala. Eragon se nimral v jídle a předstíral, že žádné vyrušení nevnímá. Nakonec se, ve snaze odvést myšlenky od

Murtagha, zeptal: *Kdo myslíš, že by teď dokázal řídit Vardeny, když jsou Ažihad a Dvojčata mrtví?*

Zaváhala. *Ty bys to možná dokázal, pokud bychom poslední Ažihadova slova vykládali jako požehnání k vůdcovství. Skoro nikdo by se ti nepostavil. Přesto to asi nebude ta nejlepší volba. Vidím v tom spíš spoustu problémů.*

Souhlasím. Navíc Arya by byla proti a ona může být nebezpečným nepřitelem. Elfové nedokáží lhát ve starověkém jazyce, ale v tom našem takové zábrany nemají – mohla by popřít Ažihadova slova, pokud by to prospělo jejím úmyslům. Ne, nestojím o to... Co Jörmundur?

Ažihad ho považoval za svou pravou ruku. Bohužel toho o něm ani o dalších vůdcích Vardenů moc nevíme. Jsme tady příliš krátce. Budeme si muset udělat úsudek na základě pocitů a dojmů, protože nemůžeme využít zkušenosti z dřívějšíka.

Eragon posouval kousek ryby kolem hromádky rozmačkaných hlíz. *Nezapomeň na Hrothgara a trpasličí klany; v téhle věci nezůstanou zticha. Až na Aryu se elfové nemohou k následnictví vyjádřit – bude rozhodnuto dřív, než se to dozvědí. Ale trpaslíky není možné vynechat – a ani by se nenechali. Hrothgar podporuje Vardeny, ale pokud se proti němu postaví většina klanů, mohl by nakonec pod nátlakem podpořit někoho, kdo se pro velení nehodí.*

A kdo by to mohl být?

Někdo snadno manipulovatelný. Zavřel oči a opřel se. Mohl by to být kdokoli z Farthen Dúru, naprosto kdokoli.

Dlouho uvažovali o tom, co je čeká. Pak Safira řekla: *Eragone, někdo za tebou přišel. Nemůžu ho odehnat.*

Cože? Otevřel oči a přimhouřil je, aby uvykly světlu. U stolu stál pobledlý chlapec. Sledoval Safiru, jako by se bál, že se ho pokusí sežrat. „Co je?“ zeptal se Eragon, ale ne nevlídně.

Hoch sebou poplašeně trhnul a pak se uklonil. „Byl jsi povolán, Argetlame, abys promluvil před Radou starších.“

„Kdo to je?“

Ta otázka zmátla chlapce ještě víc. „Rada – rada je... jsou to... lidé, které jsme si my – tedy Vardenové – vybrali, aby naším jménem

mluvili s Ažihadem. Byli to jeho důvěrní rádcové a teď si tě přejí vidět. Je to veliká pocta!“ Nakonec se letmo pousmál.

„Dovedeš mě k nim?“

„Ano.“

Safira na Eragona tázavě pohlédla. Pokrčil rameny a nechal jídlo jídlem. Pak kývnul, že mohou vyrazit. Cestou chlapec dychtivými očima obdivoval Zar'roc, pak stydlivě sklopil pohled.

„Jak ti říkají?“ zeptal se Eragon.

„Jarša, pane.“

„To je hezké jméno. Vzkaz jsi předal jako správný posel; můžeš být na sebe pyšný.“ Jarša se rozzářil a radostně si poskočil.

Došli k vypouklým kamenným dveřím, které Jarša otevřel. Místnost uvnitř byla kruhová, s nebesky modrou kopulí zdobenou souhvězdími. Uprostřed komnaty stál kulatý mramorový stůl, vykládaný znakem Dûrgrimst Ingeitum – stojící kladivo s dvanácti hvězdami kolem. Seděl u něj Jörmundur, nějaký dlouhán a mohutný muž, vedle nich pak žena se scvrklými rty, očima blízko u sebe a důkladně namalovanými tvářemi a druhá žena s ohromnou hřívou šedých vlasů a zralou tvář, které ze šněrovačky držící bujné poprsí vykukovala rukojeť dýky.

„Můžeš jít,“ propustil Jörmundur Jaršu, který se spěšně uklonil a odešel.

Eragon si uvědomoval, že ho sledují, a proto pomalu obhlédl místnost a posadil se doprostřed řady prázdných židlí, tak aby se k němu členové rady museli ve svých křeslech otočit. Safira si dřepala přímo za ním, takže na temeni hlavy cítil její horký dech.

Jörmundur se napůl postavil, aby se zlehka uklonil, pak se znovu usadil. „Děkuji, že jsi přišel, Eragone, i když i pro tebe nedávné události znamenaly velkou ztrátu. Tohle je Umért,“ představil vysokého muže; „Falberd,“ to byl ten silný; „a Sabrae s Elesari,“ ukázal na dvě ženy.

Eragon pokynul hlavou a zeptal se: „A co Dvojčata, byla i ona součástí této rady?“

Sabrae prudce zavrtěla hlavou a důrazně poklepala dlouhým nehtem o stůl. „Ti s námi neměli nic společného. Byly to slizké – víc než slizké – pijavice, které si šly jen za vlastním prospěchem. Nijak netouží-

li přinášet užitek Vardenům. A tak neměli místo ani v této radě.“ Eragon i na tu vzdálenost cítil její voňavku; byla těžká a mastná jako zahnívající květina. Při tom pomyšlení musel potlačit úsměv.

„To stačí. Nejsme tu proto, abychom se bavili o Dvojčatech,“ prohlásil Jörmundur. „Čelíme krizi, s níž je třeba se vypořádat rychle a účinně. Pokud nevybereme Ažihadova nástupce, udělá to někdo jiný. Hrothgar už se na nás obrátil, aby nám vyjádřil soustrast. I když byl víc než zdvořilý, určitě už v tuhle chvíli spřádá své vlastní plány. Musíme také myslet na Du Vrangr Gata, kouzelníky. Většina z nich je oddaná Vardenům, ale jeden nikdy neví, co udělají. Možná se nám rozhodnou vzdorovat, aby tím něco získali. Proto potřebujeme tvou pomoc, Eragone, abys potvrdil právoplatnost Ažihadova nástupce.“

Falberd se zvedl a položil masité ruce na stůl. „Nás pět už se rozhodlo, koho budeme podporovat. Nikdo z nás nepochybuje, že je to ta správná osoba. Ale,“ pozvedl baculatý prst, „než ti prozradíme, kdo to je, musíš nám dát čestné slovo, že ať už s námi budeš souhlasit, nebo ne, nic z naší rozpravy se nedostane mimo tuto místnost.“

28

Proč to chtějí? zeptal se Eragon Safiry.

To nevím, řekla a odfrkla si. Možná je to léčka... Ale asi na to musíš přistoupit. Nezapomínej však, že mě nepožádali, abych se k čemukoli zavázala. Vždycky můžu všechno říct Arye, pokud to bude potřeba. Jsou hloupi, když zapomínají, že jsem stejně inteligentní jako kterýkoli člověk.

Eragona ta myšlenka upokojila, a tak řekl: „Výborně, máte mé slovo. Takže koho chcete za nového vůdce Vardenů?“

„Nasuadu.“

Eragon překvapeně sklopil pohled a rychle přemýšlel. O Nasuadě jako nástupkyni vůbec neuvažoval kvůli jejímu mládí – byla jen o pár let starší než on sám. Samozřejmě neexistoval žádný skutečný důvod, proč by se nemohla stát vůdcem, ale proč by chtěla Rada starších právě ji? Co z toho budou mít? Vzpomněl si na Bromovu radu a pokusil se zvážit tu věc ze všech úhlů, neboť věděl, že se musí rychle rozhodnout.

Nasuada je odvážná, poznamenala Safira. Byla by jako její otec.

Možná, ale jaký mají důvod, aby zvolili zrovna ji?

Aby Eragon získal čas, zeptal se: „Proč ne ty, Jörmundure? Ažihad tě považoval za svou pravou ruku. Neznamená to, že bys měl nyní nastoupit na jeho místo?“

Radou přelétl záchvěv znepokojení: Sabrae se ještě víc napřímila v křesle a sepjala ruce před sebou; Umért a Falberd na sebe chmurně pohlédli, zatímco Elesari se jen usmála, až jí rukojeť dýky poskočila na prsou.

„Protože,“ Jörmundur pečlivě volil slova, „Ažihad tím měl na mysli jenom vojenské záležitosti, nic víc. Kromě toho jsem členem této rady, která má moc jen díky tomu, že podporujeme jeden druhého. Bylo by nerozumné a nebezpečné, kdyby se jeden z nás povýšil nad ostatní.“ Radě se po jeho odpovědi ulevilo a Elesari ho dokonce poplácala po předloktí.

Ha! zvolala Safira. Myslím, že by převzal moc, kdyby tak mohl přinutit ostatní, aby ho podporovali. Jen se podívej, jak na něj zahlížíjí. Jako by mezi sebou měli nebezpečnou šelmu.

29

Je jako vlk ve smečce šakalů.

„Má Nasuada dostatek zkušeností?“ vyptával se Eragon.

Elesari se předklonila, až se přitiskla k okraji stolu. „Byla jsem tu už sedm let, když se Ažihad přidal k Vardenům. Sledovala jsem, jak Nasuada vyrůstá z milovaného děvčátka v ženu, jakou je dnes. Občas trochu lehkovážná, ale dobrý vůdce pro Vardeny. Lidé ji budou milovat. A já,“ plácla se srdečně do prsou, „a moji přátelé tady budeme, abychom ji provedli nelehkými časy. Vždycky bude mít někoho, kdo jí ukáže cestu. Nezkušenost nebude překážkou, aby mohla převzít místo, které jí právem patří.“

Konečně se Eragon dovtípil. *Chtějí loutku!*

„Za dva dny se bude konat Ažihadův pohřeb,“ vložil se do toho Umért. „Hned po něm chceme prohlásit Nasuada novým vůdcem. Musíme se jí ještě zeptat, ale určitě bude souhlasit. Chtěli bychom, abys byl u jmenování – nikdo, dokonce ani Hrothgar pak nemůže proti volbě nic namítnout – a abys přísahal věrnost Vardenům. To lidem navrátí sebedůvěru, kterou jim vzala Ažihadova smrt, a předejde tomu, aby se kdokoli pokusil rozbít nové uspořádání.“

Věrnost!

Safira se s Eragonem v duchu rychle spojila. Všimni si, že nechtějí, abys přísahal poslušnost Nasuadě – jen Vardenům.

Ano. A oni chtějí být těmi, kdo jmenují Nasuadu, aby tak dali najevo, že rada je mocnější než ona. Mohli požádat Aryu nebo nás, abychom ji jmenovali. Ale tím by povýšili každého, kdo to udělá, nad všechny Vardeny. Takhle dají najevo svou nadřazenost nad Nasuadou, díky přísaze věrnosti získají vládu nad námi a také zvýší svou důvěryhodnost, když Nasuadu na veřejnosti podpoří Jezdec.

„Co se stane,“ zeptal se, „když se rozhodnu nepřijmout váš návrh?“

„Návrh?“ zopakoval Falberd a vypadal zmateně. „No, samozřejmě nic. Pouze tím hrozně znevážíš celý ceremoniál, když nebudeš u Nasuadina zvolení. Pokud ji hrdina bitvy ve Farthen Dûru nevezme na vědomí, bude si myslet, že jí to Jezdec udělal naschvál a že mu Vardenové nestojí za to, aby jim sloužil! Kdo by unesl takovou hanbu?“

Řekli mu to víc než jasně. Eragon pod stolem sevřel hrušku jílce Zar'rocu. Chtělo se mu vykřiknout, že je zbytečné nutit ho, aby podporoval Vardeny, protože by to stejně udělal. Jenže teď se instinktivně vzbouřil a hodlal se ubránit okovům, které se mu snažili nasadit. „Když jsou tedy Jezdci tak vysoce vážení, mohl bych se rozhodnout, že budu nejužitečnější, povedu-li Vardeny sám.“

Atmosféra v místnosti zhoustla. „To by nebylo moudré,“ prohlásila Sabrae.

Eragon rozvažoval, jak z té situace uniknout. *Když je teď Ažihad pryč, řekla Safira, je asi nemožné zůstat nezávislý na všech skupinách, jak to po nás chtěl. Nemůžeme rozhněvat Vardeny, a pokud jim po Nasuadině nástupu bude tahle rada vládnout, musíme je uklidnit. Pamatuj, že oni jednají z pudu sebezáchovy stejně jako my.*

Ale co po nás budou chtít, jakmile nás budou mít v hrsti? Dodrží smlouvu Vardenů s elfy a pošlou nás na výcvik do Ellesméry, nebo nám přikážou něco jiného? Jörmundur mi připadá jako čestný muž, ale co zbytek rady? To nedokážu říct.

Safira se mu čelistí otřela o temeno hlavy. *Přístup na to, že se zúčastníš obřadu s Nasuadou; to myslím musíme udělat. Co se týče slibu*

věrnosti, uvidíš, jestli se tomu dá nějak vyhnout. Možná se mezitím přihodí něco, co změní naše postavení... Arya možná najde nějaké řešení.

Eragon náhle přikývl a řekl: „Jak si přejete, přijdu na Nasuadino jmenování.“

Zdálo se, že se Jörmundurovi ulevilo. „Dobrá, dobrá. Pak musíme vyřešit už jen jednu věc, než půjdeš: Nasuadin souhlas. Není důvod to odkládat, když jsme tu všichni. Okamžitě pro ni pošlu. A pro Aryu také – potřebujeme i souhlas elfů, než rozhodnutí zveřejníme. Neměl by to být problém; Arya nepůjde proti naší radě a tobě, Eragone. Buďte muset přistoupit na naše rozhodnutí.“

„Počkej,“ zavelela Elesari a zablesklo se jí v očích. „Ještě tvoje slovo, Jezdče. Slíbíš na obřadu věrnost?“

„Ano, to musíš,“ souhlasil Falberd. „Vardenové by byli zostuzeni, kdyby ti nemohli poskytovat všemožnou ochranu.“

Hezky řečeno!

Za pokus to stálo, řekla Safira. Obávám se, že teď už nemáš na výběr.

31 *I když odmítnu, neodvážím se nám ublížit.*

Ne, ale dokázali by zařídit, aby naše strasti nikdy neskončily. Nechci, abys to přijal kvůli mně, ale kvůli sobě. Je mnoho nebezpečí, před nimiž tě nedokážu uchránit, Eragone. S protivníkem, jako je Galbatorix, kolem sebe potřebuješ spojence, ne nepřátele. Nemůžeme si dovolit bojovat jak s Královstvím, tak s Vardeny.

Nakonec řekl: „Slíbím.“ Kolem celého stolu byly znát známky úlevy – dokonce i chabě skrývaný povzdech Umérta. *Oni se nás bojí!*

To by taky měli, poznamenala uštěpačně Safira.

Jörmundur zavolal Jaršu a pár slovy jej poslal pro Nasuadu a Aryu. Zatímco byl pryč, rozmluva přešla v nepříjemné ticho. Eragon si nevšímal rady a místo toho si lámal hlavu s tím, jak by se dostal z téhle bezvýchodné situace. Nic ho ale nenapadalo.

Když se dveře znovu otevřely, všichni se s očekáváním otočili. První vešla Nasuada s bradou vysoko zdviženou a vyrovnaným pohledem. Měla vyšíváné šaty v nejtmašším odstínu černé, ještě tmavší než její kůže, až na temně červený pruh táhnoucí se od ramene k boku. Za ní šla Arya, mrštně a ladně jako kočka, a upřímně ohromený Jarša.

Když chlapce propustili, pomohl Jörmundur Nasuadě do křesla. Eragon přispěchal stejným způsobem pomoci Arye, ale ta nabídnutou židli nevzala na vědomí a postavila se dál od stolu. *Safiro*, pomyslel si, *řekni jí o všem, co se stalo. Mám pocit, že rada jí nehodlá sdělit, že mě přinutili přísahat věrnost Vardenům.*

„Aryo,“ pozdravil ji s pokývnutím Jörmundur, potom se obrátil k Nasuadě. „Nasuado, dcero Ažihada, Rada starších by ti ráda oficiálně vyjádřila nejhlubší soustrast se ztrátou, kterou jsi, víc než kdokoli jiný, utrpěla...“ Slabším hlasem dodal: „I my osobně s tebou velmi cítíme. Všichni víme, jaké to je, přijít kvůli Království o člena rodiny.“

„Děkuji,“ zamumlala Nasuada a sklopila mandlové oči. Seděla s nesmělým, zdrženlivým výrazem ve tváři a působila v tu chvíli tak zranitelně, že Eragon pocítil potřebu ji ochraňovat. Její chování bylo tragicky odlišné od té rázné mladé ženy, která před bitvou navštívila jeho a Safiru v dračí sluji.

„Přestože v současné době držíš smutek, čelíme obtížné situaci, kterou musíš vyřešit. Naše rada nemůže vést Vardeny. A někdo musí po pohřbu nastoupit na místo tvého otce. Žádáme tě, abys převzala vedení Vardenů. Jako jeho dědici ti právoplatně náleží – Vardenové to od tebe očekávají.“

Nasuada sklopila hlavu s lesklýma očima. Když promluvila, z jejího hlasu byl cítit zármutek: „Nikdy mě nenapadlo, že budu vyzvána převzít otcovo místo tak mladá. Přesto... pokud na tom trváte, je to má povinnost... Zhostím se toho úřadu.“

PRAVDA MEZI PŘÁTELI

Rada starších vítězoslavně zazářila, spokojená, že jim Nasuada vyhověla. „Trváme na tom,“ řekl Jörmundur, „pro tvé vlastní dobro i pro dobro Vardenů.“ Ostatní členové rady se připojili s projevy podpory, které Nasuada přijala se smutným úsměvem. Sabrae vrhla zlostný pohled na Eragona, který se nepřidal.

33 Během rozhovoru Eragon pozoroval Aryu a hledal jakoukoli odezvu buď na to, co jí řekla Safira, nebo na oznámení rady. Ani jedna z novinek se však nepromítla v jejím nevyzpytatelném výrazu. Safira mu jen sdělila: *Potom si chce s námi promluvit.*

Než Eragon stačil odpovědět, Falberd se obrátil k Arye. „Budou s tím elfové takto souhlasit?“

Upřeně se na Falberda zahleděla, dokud se nezačal nervózně ošívát, a pak povytáhla obočí. „Nemohu mluvit za královnu, ale já proti tomu nic nenamítám. Nasuada má mé požehnání.“

Co jiného by taky mohla říct, když ví, co se tady dělo? pomyslel si zahořkle Eragon. *Všechny nás zatlačili do kouta.*

Aryina poznámka radu očividně potěšila. Nasuada jí poděkovala a zeptala se Jörmundura: „Je potřeba ještě něco projednat? Jsem dost unavená.“

Jörmundur zavrtěl hlavou. „Všechno zajistíme. Slibuji, že tě až do pohřbu nebude nikdo rušit.“

„Ještě jednou děkuji. Teď mě prosím omluvte, potřebuji čas, abych si promyslela, jak nejlépe uctít otcovu památku a sloužit Vardenům.“

Dali jste mi mnoho podnětů k přemýšlení.“ Nasuada roztáhla útlé prsty, které jí dosud ležely na tmavé látce v klíně.

Zdálo se, že Umért chce protestovat proti nečekanému propuštění rady, ale Falberd mávl rukou. „Samozřejmě, cokoli potřebuješ pro svůj klid. Kdybys potřebovala pomoc, jsme připraveni a rádi ti posloužíme.“ Pak naznačil ostatním, aby ho následovali, a prošel kolem Arye ke dveřím.

„Eragone, mohl bys prosím ještě zůstat?“

Eragon se vyplašeně sesul zpátky do židle a nevsímal si ostražitých pohledů ostatních členů rady. Falberd chvíli otálel u dveří, najednou jako by se zdráhal odejít, pak ale pomalu vyšel ven. Arya opustila místnost poslední. Než zavřela dveře, pohlédla na Eragona očima plnými znepokojení a obav, které doposud skrývala.

Nasuada seděla zčásti odvrácená od Eragona a Safiry. „Tak se znovu setkáváme, Jezdče. Nepozdravil jsi mne. Urazila jsem tě nějak?“

„Ne, Nasuado. Zdráhal jsem se promluvit, abych nebyl hrubý nebo pošetilý. Současné okolnosti nesvědčí ukvapeným výrokům.“ Zmocnil se ho nevysvětlitelný strach, že by je mohli odposlouchávat. Zápátral tedy za zábranami své mysli, našel vhodné kouzlo a zašeptal: „Atra nosu waíse vardo fra eld hórnyā... Tak, teď můžeme mluvit, aniž by nás zaslechl člověk, trpaslík či elf.“

Nasuada se uvolnila. „Děkuji, Eragone. Ani nevíš, jaký je to dar.“ Mluvila teď důrazněji a sebejistěji než předtím.

Za Eragonem se zavrtěla Safira, pak opatrně prošla kolem stolu a stanula před Nasuadou. Sklonila obrovskou hlavu a jedním safírovým okem hleděla do Nasuadiných černých očí. Upřeně ji sledovala celou minutu, pak si tiše odfrkla a narovнала se. *Řekni jí, požádala Eragona, že jsem zarmoucená její situací i její těžkou ztrátou. A že její síla se musí stát silou Vardenů, až převezme Ažihadovu úlohu. Budou potřebovat spolehlivé vedení.*

Eragon zopakoval Safířina slova a dodal: „Ažihad byl veliký muž – jeho jméno nikdy nezapomeneme... Je tu něco, co bys měla vědět. Než Ažihad zemřel, slíbil jsem mu, že nedovolím, aby mezi Vardeny zavládl chaos. Byla to jeho poslední slova. Arya je také slyšela.“

„Chtěl jsem si nechat jeho slova pro sebe kvůli možným důsledkům, ty však máš právo je znát. Nejsem si jistý, co tím Ažihad mínil, ani co přesně chtěl, ale jedním si jistý jsem: budu bránit Vardeny ze všech sil. Chtěl jsem, abys to věděla a také pochopila, že nijak netoužím stát v čele Vardenů.“

Nasuada se hořce zasmála. „Ale tím vůdcem nemám být já, že?“ Její zdrženlivost se rozplynula a vystřídala ji vyrovnanost a odhodlání. „Vím, proč jsi tu byl přede mnou a o co se rada snaží. Myslíš, že za ta léta, co jsem sloužila svému otci, jsme se nikdy na takovou možnost nepřipravovali? Rada udělala přesně to, co jsem od ní očekávala. A teď je všechno připraveno pro to, abych mohla převzít velení nad Vardeny.“

„Ty nedovolíš, aby tě ovládali,“ řekl Eragon užasle.

„Ne. Nadále si nech Ažihadovy pokyny pro sebe. Nebylo by moudré to veřejně rozebírat; lidé by si to mohli vyložit tak, že tě chtěl za svého nástupce, a to by podkopalo mou autoritu a narušilo řád mezi Vardeny. Řekl, co považoval za nutné, aby ochránil Vardeny. Udělala bych totéž. Můj otec...“ Krátce znejistěla. „Dokončím jeho práci, i kdyby mě to mělo stát život. To pochop zase ty, jako Jezdec. Všechny Ažihadovy plány, všechny jeho strategie a cíle jsou teď moje. Nezklamu ho tím, že bych byla slabá. *Svrhneme Království, sesadíme Galbatorixe a ustavíme* právoplatnou vládu.“

35

Když skončila, po tváři jí stékala slza. Eragon na ni hleděl a uvědomoval si, jak obtížná je její pozice, a pochopil pevnost jejího charakteru, která mu byla dosud skryta. „A co já, Nasuado? Co mám já udělat pro Vardeny?“

Pohlédla mu přímo do očí. „Můžeš dělat, co budeš chtít. Členové rady jsou hlupáci, jestli si myslí, že tě budou ovládat. Pro Vardeny a trpaslíky jsi hrdina, a dokonce i elfové vzdají hold tvému vítězství nad Durzou, až o něm uslyší. Pokud půjdeš proti Radě starších nebo proti mně, budeme muset ustoupit, protože lidé tě upřímně podpoří. V tuhle chvíli jsi pro Vardeny tou nejmocnější osobou. Ovšem pokud přijmeš mé vůdcovství, budu pokračovat směrem, který vytyčil Ažihad: ty půjdeš s Aryou k elfům, budeš se tam učit a pak se vrátíš zpět k Vardenům.“

Proč je k nám tak upřímná? podivil se Eragon. *Pokud mluví pravdu, mohli jsme odmítnout požadavky rady?*

Safira si dala s odpovědí načas. *Ať tak či onak, už je pozdě. Už jsi s jejich požadavky souhlasil. Myslím, že Nasuada je otevřená, neboť jí to dovoluje tvoje kouzlo, a také doufá, že budeme oddaní jí a ne Radě starších.*

Najednou Eragona něco napadlo, ale než to prozradil, ještě se zeptal: *Můžeme věřit tomu, co nám řekla? Je to velmi důležité.*

Ano, řekla Safira. *Mluvila od srdce.*

Pak se Eragon se Safirou podělil o svůj návrh. Ta souhlasila, a tak vytasil Zar'roc a vykročil k Nasuadě. Jak se k ní blížil, zahlédl záblesk strachu; pohledem přelétla ke dveřím a ruka jí vklouzla do záhybu šatů a něco uchopila. Eragon před ní zastavil a poklekl se Zar'rocm položeným na ruku.

„Nasuado, Safira a já tu jsme teprve krátkou dobu. Ale za tu chvíli jsme se naučili vážit si Ažihada a nyní i tebe. Bojovala jsi pod Farten Dûrem, zatímco ostatní utekli, včetně obou žen z rady, a jednala jsi s námi upřímně namísto přetvářky. Proto ti nabízím svůj meč... a svou oddanost Jezdce.“

Eragon pronesl toto prohlášení s pocitem nezvratnosti a uvědomoval si, že před bitvou by něco podobného nikdy neřekl. Ale viděl mnoho mužů padnout a zemřít a to změnilo jeho pohled na věc. Už nevzdoroval Království jen z osobních pohnutek, ale nyní i kvůli Vardenům a všem lidem, kteří jsou stále uvězněni pod Galbatorixovou vládou. Byť by to mělo trvat jakkoli dlouho, zasvětil tomuto poslání život. Prozatím to nejlepší, co mohl udělat, bylo sloužit Vardenům.

Přesto se Safirou velice riskovali, když se Nasuadě takto zavázali. Rada nemohla mít žádné námitky, protože Eragon jí slíbil jen to, že bude přísahat poslušnost, ale neřekl komu. Ani tak ovšem se Safirou neměli záruku, že Nasuada bude dobrým vůdcem. *Je lepší zavázat se upřímnému bláznovi než falešnému mudrci,* usoudil nakonec Eragon.

Nasuadě přelétl po tváři překvapený výraz. Pak uchopila rukojeť Zar'rocu, zvedla ho a s pohledem upřeným na rudou čepel položila špičku meče na Eragonovu hlavu. „Přijímám tvůj slib věrnosti jako

poctu, Jezdče, tak jako ty přijímáš všechny povinnosti spojené s tímto postavením. Povstaň jako můj poddaný a vezmi si svůj meč.“

Eragon učinil, k čemu byl vyzván, a svěřil jí: „Teď ti mohu jako svému vůdci otevřeně říci, že mě rada přinutila přísahat poslušnost Vardenům, až budeš jmenována. Tohle byl jediný způsob, jak jsme je mohli se Safirou obejít.“

Nasuada se zasmála s nelíčeným potěšením. „Ach, vidím, že ses už naučil hrát naši hru. Výborně! Mohl bys mi, jako můj nejnovější a jediný poddaný, dát slib ještě jednou – na veřejnosti, až bude rada očekávat tvou přísahu?“

„Samozřejmě.“

„Dobře, tím jsme vyřešili radu. Do té doby mě nech o samotě. Musím si toho hodně promyslet a připravit se na pohřeb... Pamatuji, Eragone, že pouto, které nás právě spojilo, je oboustranně závazné; tak jako ty máš sloužit mně, i já jsem zodpovědná za tvé činy. Nezostud mě.“

37 „Ani ty mě.“

Nasuada se odmlčela, pak mu pohlédla do očí a dodala vlídnějším tónem: „Upřímnou soustrast, Eragone. Vím, že i ostatní mají důvod k zármutku; zatímco já jsem přišla o otce, ty jsi ztratil přítele. Měla jsem Murtagha velmi ráda a rmoutí mě, že je mrtvý... Na shledanou, Eragone.“

S pocitem hořkosti přikývl a vyšel se Safirou z místnosti. V dlouhé šedé chodbě nebyla ani noha. Eragon založil ruce v bok, zaklonil hlavu a vydechl. Den sotva začal a on už byl vyčerpaný ze všech emocí, které jím proudily.

Safira do něj drcla čenichem a řekla: *Tudy*. Bez dalšího vysvětlování se dala chodbou doprava. Hladké drápy jí cvakaly po tvrdé podlaze.

Eragon se zamračil, ale následoval ji. *Kam jdeme? Žádná odpověď. Safiro, prosím*. Jenom švihla ocasem. Smířil se tedy s tím, že si bude muset počkat, a promluvil: *Věci se pro nás rozhodně změnily. Nikdy neví, co mě zítra čeká – až na smutek a krveprolití.*

Všechno není tak zlé, namítla. Vyhráli jsme velkou bitvu. Měli bychom oslavovat, ne truchlit.

To nepomáhá, protože se musíme vypořádat s dalšími hloupostmi.

Zlostně si odfrkla. Z nozder jí vyšlehl tenký proužek ohně, který olízl Eragonovi rameno. S výkřikem uskočil a spolkl pár nadávek. Aj, řekla Safira a potřásla hlavou, aby rozehnala kouř.

Aj?! Skoro jsi mi opekla bůček!

Nečekala jsem to. Stále zapomínám, že když nejsem opatrná, vyjde ze mě oheň. Představ si, že pokaždé, když zvedneš ruku, udeří do země blesk. Pak bys snadno udělal neopatrný pohyb a neúmyslně něco zničil.

Máš pravdu... Promiň, nechtěl jsem být hrubý.

Její rohovité víčko zaklapalo, když na něj mrkla. Nic se neděje. Pokoušela jsem se jen říct, že dokonce ani Nasuada tě nemůže k ničemu přinutit.

Ale dal jsem slovo Jezdce!

Možná ano, ale pokud ho budu muset porušit já, abych tě ochránila nebo abych udělala správnou věc, nezaváhám. To je břímě, které snadno unesu. Protože jsem s tebou spojená, moje čest je neodmyslitelnou součástí tvého slibu, ale jako jednotlivec jím nejsem vázaná. Pokud budu muset, unesu tě. Jakákoli neposlušnost pak bude moje chyba, ne tvoje.

K tomu by nikdy nemělo dojít. Pokud se někdy budeme muset uchýlit ke lsti, abychom mohli udělat, co je správné, pak to bude znamenat, že Nasuada a Vardenové už zdaleka nejsou jednotní.

Safira zastavila. Stáli před vyřezávaným klenutým vchodem do tronjheimské knihovny. Rozlehlá, tichá místnost se zdála být pustá, ačkoli za sloupy a řadami regálů postavených zády k sobě se mohlo nacházet mnoho lidí. Z luceren proudilo tlumené světlo na zdi pokryté svitky a na čtecí výklenky po celé jejich délce.

Safira prokličkovala mezi policemi a odvedla ho k jednomu výklenku, kde seděla Arya. Eragon se zastavil a zkoumal ji pohledem. Vypadala rozčileněji než kdykoli předtím, i když se napětí projevovalo jen v jejích pohybech. Na rozdíl od setkání v místnosti Rady starších si teď připásala svůj meč s elegantní pochvou. Jednu ruku měla položenou na rukojeti.

Eragon se posadil na protější stranu mramorového stolku. Safira se usadila mezi nimi, aby na oba dva dobře viděla.

„Co jsi to udělal?“ zeptala se Arya s nečekaným nepřátelstvím v hlase.

„Cože?“

Pozvedla bradu. „Co jsi slíbil Vardenům? *Co jsi udělal?*“

Poslední slova zasáhla Eragona i v jeho mysl. Uvědomil si, jak blízko má elfka k tomu, aby se přestala ovládat. Trochu se vylekal. „Udělalí jsme jen to, co jsme museli. Neznám zvyky elfů, takže jestli tě naše činy rozčílily, omlouvám se. Není důvod se zlobit.“

„Blázne! Nic o mně nevíš. Strávila jsem tu sedmdesát let, abych jednala jménem své královny – z toho patnáct let jsem převážela Sařfřino vejce mezi Vardeny a elfy. Po celou tu dobu jsem se snažila zajistit, aby měli Vardenové moudré, silné vůdce, kteří se dokáží vzepřít Galbatorixovi a ctít naše přání. Brom mi pomohl, když vytvořil úmluvu týkající se nového Jezdce – tebe. Ažihad byl odhodlaný udělat vše proto, abys zůstal nezávislý a aby se nenarušila mocenská rovnováha. A teď vidím, že podporuješ Radu starších v tom, aby ovládla Nasuadu! Zničil jsi moji celoživotní práci. *Co jsi to udělal?*“

39

Eragon zděšeně odhodil všechny zábrany. Krátce a výstižně vysvětlil, proč přistoupil na požadavky rady a jak se je spolu se Sařfrou pokusili obejít.

Když skončil, Arya pouze pronesla: „Tak je to.“

„Ano.“ *Sedmdesát let*. I když věděl, že elfové žijí mimořádně dlouho, nikdy by ho nenapadlo, že je Arya stará, a to dokonce ještě starší, protože vypadala na něco málo přes dvacet. Jedinou známkou stáří na hladké tváři byly smaragdové oči – hluboké, zkušené a skoro vždy vážné.

Arya se opřela a prohlížela si ho. „Tvá pozice není taková, jakou bych si přála, ale je lepší, než jsem doufala. Byla jsem nezдовоřilá. Sařfira... a ty... chápete víc, než jsem si myslela. Váš ústupek elfové příjmou, ale nesmíte nikdy zapomínat na svůj závazek vůči nám. Kvůli Sařfře. Bez naší práce by nebyli žádní Jezdci.“

„Ten závazek mám vypálený v krvi a v dlani,“ řekl Eragon. V tichu, které následovalo, hledal nějaké další téma, aby tak prodloužil jejich rozhovor a možná se o ní dozvěděl ještě víc. „Jsi tak dlouho pryč; stýská se ti po Ellesměře? Nebo jsi žila i někde jinde?“

„Ellesméra byla a vždy bude můj domov,“ řekla s pohledem upřeným kamsi za něj. „Od té doby, co jsem odešla k Vardenům, jsem nebydlela v domě své rodiny. Zdi a okna byly tehdy ověšené prvními jarními květinami. Když jsem se tam později vracela, bylo to jen nakrátko, podle našich měřítek jsou to jen mlhavé záblesky vzpomínek.“

Znovu si všiml, že voní po rozdrčeném borovicovém jehličí. Byla to slabá, kořeněná vůně, která mu otevírala smysly a osvěžila mysl. „Musí to být těžké, žít mezi všemi těmi trpaslíky a lidmi a nemít na blízku nikoho své rasy.“

Vztyčila hlavu. „Mluvíš o lidech, jako bys nebyl jedním z nich.“

„Možná...“ zaváhal, „možná jsem něco jiného – směsice dvou ras. Safira žije uvnitř mě, stejně jako já žiji v ní. Sdílíme pocity, dojmy, myšlenky dokonce do té míry, že jsme víc jedna mysl než dvě.“ Safira souhlasně sklonila hlavu, až málem čenichem narazila do stolu.

„Tak by to mělo být,“ řekla Arya. „Spojuje vás smlouva starší a mocnější, než si vůbec dokážete představit. Nepochopíš doopravdy, co znamená být Jezdec, dokud nedokončíš svůj výcvik. Ale to musí počkat do pohřbu. Zatím – ať hvězdy nad tebou bdí.“

S tím vstala a vklouzla do stinných zákoutí knihovny. Eragon zamrkal. *Je to mnou, nebo jsou dneska všichni nervózní? Jako Arya – jednu chvíli se zlobí a za okamžik mi žehná!*

Nikdo se nebude cítit dobře, dokud se věci nevrátí do normálu.

Pak mi tedy řekni, jak takový normál vypadá.

RORAN

Roran se plahočil do kopce. Zastavil a skrz rozčuchané vlasy mžoural do slunce. *Pět hodin do západu. Nebudu tam moct dlouho zůstat.* S povzdechem pokračoval podél řady jilmů, z nichž každý rostl uprostřed kruhu neposekané trávy.

41 Dnes se vydal na farmu poprvé od té doby, co s Horstem a dalšími šesti muži z Carvahallu odnesli ze zničeného domu a spálené stodoly všechno, co stálo za záchranu. Trvalo skoro pět měsíců, než dokázal pomyslet na návrat.

Když byl Roran na vrcholu kopce, zastavil se a zkřížil paže na prsou. Před ním ležely pozůstatky domova jeho dětství. Roh domu ještě stál – polorozpadlý a ohořelý –, ale zbytek byl srovnaný se zemí a stihl zarůst trávou a plevelem. Ze stodoly už nebylo vidět vůbec nic. Těch pár akrů, které dokázali každý rok obdělávat, teď bylo plných pampelišek, hořčice a různých travin. Tu a tam přežila zbloudilá řepa nebo tuřín, ale to bylo tak všechno. Přímo za farmou se rozprostíral hustý pás stromů, který zakrýval řeku Anoru.

Roran zaťal ruku v pěst a bolestivě se mu sevřely čelisti, když přemáhal směsici zlosti a smutku. Na dlouhé minuty zůstal stát jako přikovaný a zachvěl se, kdykoli jím projela nějaká příjemná vzpomínka. Tohle místo představovalo celý jeho život a ještě víc. Byla to jeho minulost... a jeho budoucnost. Jeho otec, Gero, jednou řekl: „Tahle půda je mimořádná věc. Pečuj o ni a ona bude pečovat o tebe. To pro tebe udělá jen málokdo.“ Přesně to zamýšlel

Roran udělat, dokud se jeho svět neroztříštil tichou zprávou od Baldora.

Se záupněním se otočil a vykročil zpátky k silnici. Hrůzu té chvíle stále cítil někde uvnitř. Přijít během jediného okamžiku o všechny své blízké byl zážitek, který ho změnil a ze kterého se nikdy nevzpamatuje. Pronikal do veškerého jeho chování a každého postoje.

Také to Rorana přinutilo přemýšlet víc než kdykoli předtím. Jako by měl dosud mysl svázanou pouty, která se najednou zprerthala a dovolila mu uvažovat o věcech do té doby nepředstavitelných. Třeba že se možná neměl stát farmářem nebo že spravedlnost – největší hodnota písní a legend – ve skutečnosti příliš nefunguje. Někdy podobné myšlenky opanovaly jeho vědomí natolik, že ráno stěží dokázal vstát a cítil se zavalený jejich tíhou.

Otočil se zpátky a zaměřil na sever údolím Palancar do Carvahallu. Klikaté hory po obou stranách byly obtěžkané sněhem, navzdory jarní zeleni, která se během posledních týdnů rozrůstala na dně údolí. Na nebi se směrem k vrcholům nesl jediný šedý mrak.

Roran si přešel rukou po strništi na bradě. *Tohle všechno zavínil Eragon – on a jeho zatracená zvědavost – tím, že přinesl ten kámen z Dračích hor.* Roranovi trvalo týdny, než došel k tomuto závěru. Vyslechl všechno, co mu kdo řekl. Několikrát si nechal od Gertrudy – vesnické léčitelky – nahlas přečíst dopis, který mu zanechal Brom. Ale nebylo jiné vysvětlení. *Ať už ten kámen znamenal cokoli, musel sem ty cizince přitáhnout on.* Proto Eragonovi přičítal vinu za Gerovu smrt, i když kvůli tomu na něj zlost neměl; věděl, že Eragon nechtěl nikomu ublížit. Ne, jeho rozhněvalo to, že Eragon Gera ani nepohřbil, utekl od svých závazků a vůbec pryč z údolí Palancar se starým vypravěčem na nějakou bláznivou cestu. *Jak mohl Eragon brát tak malé ohledy na ty, které tu zanechal? Utekl, protože se cítil provinile? Měl strach? Pobláznil ho Brom divokými příběhy o dobrodružství? Ale proč by Eragon naslouchal takovým věcem právě v takové době?... Ani nevím, jestli už je mrtvý, nebo ještě žije.*

Roran se zakabonil a povolil ramena, už na to nechtěl myslet. *Bromův dopis... Pche!* Nikdy se nesetkal se směšnější snůškou výmyslů

a hrozivých náznaků. Jediná věc, která z toho dávala smysl, byla vyhnout se těm cizincům, což dá rozum. *Byl to starý blázen*, usoudil.

Koutkem oka Roran zahlédl záblesk pohybu. Otočil se a uviděl, jak mezi stromy kluše dvanáct kusů vysoké zvěře – včetně mladého srnce se sametovými rohy. Ujistil se, že si správně zapamatoval tohle místo, aby je zítra našel. Byl pyšný, že dokáže lovit tak dobře, aby se uživil v Horstově domě, i když nebyl nikdy tak zručný jako Eragon.

Pokračoval v cestě, znovu pohroužen do vlastních myšlenek. Po Gerově smrti přestal pracovat v Demptonově mlýně v Therinsfordu a vrátil se do Carvahallu. Horst svolil, že mu poskytne přístřeší, a v následujících měsících mu dal i práci v kovárně. Kvůli zármutku Roran odsouval rozhodování o budoucnosti a teprve před dvěma dny si konečně ujasnil, jak bude dál postupovat.

43 Chtěl se oženit s Katrinou, řezníkovou dcerou. Proto také šel prve do Therinsfordu, aby vydělal peníze pro hladký začátek jejich společného života. Ale teď, bez farmy, domova a možnosti obživy už Roran nemohl s čistým svědomím požádat o Katrininu ruku. Hrdost by mu to nedovolila. A navíc si nemyslel, že by její otec Sloun strpěl nápadníka s tak žalostnými vyhlídkami. I za těch nejpříznivějších okolností Roran očekával, že bude mít potíže přesvědčit Slouna, aby mu Katrinu dal; nikdy spolu neměli přátelské vztahy. A bylo nepřijatelné, aby si Roran vzal Katrinu bez svolení jejího otce. Tedy pokud si nepřejí roztržku s její rodinou, pobouření ve vesnici kvůli porušení tradice a hlavně Slounovu krevní mstu.

Když Roran zvážil situaci, považoval za jedinou možnost obnovení farmy, i kdyby měl dům a stodolu postavit sám. Bude to těžké, začít od nuly, ale až upevní svou pozici, může přijít za Slounem se vztyčenou hlavou. *Budeme si moct promluvit nejdřív příští jaro*, pomyslel si Roran s úšklebkem.

Věděl, že Katrina počká – aspoň nějakou dobu.

Pokračoval vyrovnaným tempem až do večera, kdy konečně zahlédl vesnici. Kolem domů viselo prádlo na šňůrách natažených z okna do okna. Muži se vraceli z okolních polí, hustě porostlých pšenicí vysetou na podzim. Za Carvahallem se v západu slunce třpytily půl míle

vysoké vodopády Iqualda, které se řítily z Dračích hor do Anory. Ten obyčejný pohled Rorana zahřál. Nic člověka tak neuklidní, jako když je všechno na svém místě.

Sešel z cesty a vylezl do svahu, kde stál Horstův dům s výhledem na Dračí hory. Dveře už byly otevřené. Vstoupil dovnitř a po hlasech šel do kuchyně.

Byl tam Horst, opřený o drsný stůl přisunutý do rohu místnosti, rukávy vykasané k loktům. Vedle něj stála jeho žena Elain, která už byla skoro pět měsíců těhotná, a spokojeně se usmívala. Naproti nim stáli jejich synové, Albriech s Baldorem.

Když Roran vstoupil, Albriech zrovna říkal: „...a já ještě ani nevyšel z kovárny! Than přísahá, že mě viděl, ale já byl přítom na druhé straně vesnice.“

„Co se děje?“ zeptal se Roran a vyklouzl z ruksaku.

Elain si vyměnila pohled s Horstem. „Dám ti něco k jídlu.“ Postavila před něj chleba a misku studeného dušeného masa. Pak mu pohlédla do očí, jako by z nich chtěla něco vyčíst. „Jak to tam vypadá?“

Roran pokrčil rameny. „Všechno dřevo buď shořelo, nebo shnilo – nic se nedá použít. Studna je neporušená, za což bych měl asi být vděčný. Co nejdřív budu muset pokácet stromy na dům, jestli chci mít v době setby střechu nad hlavou. A teď mi řekněte, co se stalo.“

„Cha!“ zvolal Horst. „Máme tu takový spor. Thanovi chybí kosa a myslí si, že ji vzal Albriech.“

„Nejspíš ji odhodil někde v trávě a zapomněl, kde ji nechal,“ odfrkl si Albriech.

„Nejspíš,“ souhlasil Horst s úsměvem.

Roran se zakousl do chleba. „To vůbec nedává smysl, aby tě takhle obvinil. Kdybys potřeboval kosu, mohl by sis ji přece vyrobit.“

„Já vím,“ řekl Albriech a sesul se na židli, „ale místo aby si hledal tu svou, začal reptat, že viděl ze svého pole někoho odcházet a že ten někdo vypadal jako já... A protože nikdo jiný nevypadá jako já, musel jsem tu kosu ukrást.“

Byla pravda, že Albriechovi nebyl podobný nikdo. Zdědil jak otcovu mohutnost, tak Elaininy medově světlé vlasy, díky nimž byl v Car-

vahallu nezaměnitelný, protože většina ostatních měla vlasy hnědé. Jeho bratr Baldor byl hubenější a tmavovlasý.

„Určitě se najde,“ řekl potichu Baldor. „Do té doby by tě to nemělo příliš štvát.“

„To se ti snadno řekne.“

Když Roran dojedl poslední kus chleba a dal se do dušeného masa, zeptal se Horsta: „Budeš mě zítra na něco potřebovat?“

„Na nic zvláštního. Budu jen pracovat na Quimbyho voze. Ten ztracený rám pořád nesedí přesně.“

Roran spokojeně přikývl. „Dobrá. Vezmu si den volna a půjdu na lov. O kus dál v údolí je pár srn, co nevypadají zrovna vyhuble. Aspoň žebra jim vidět nebyla.“

Baldor se najednou rozzářil. „Nechceš společnost?“

„Určitě. Můžeme vyrazit už za svítání.“

45 Roran si po jídle vydrhnul obličej a ruce a vyrazil ven, aby si vyčistil hlavu. Pomalu se protahoval a kráčel k návsi.

V půli cesty ho upoutaly vzrušené hlasy před hostincem U Morna. Zvědavě se otočil a zamířil tam. Na verandě seděl muž středního věku zahalený koženým kabátem sešitým z různých kousků a vedle něj ležel ruksak ověšený ocelovými pastmi lovce kožešin. Kolem se shromáždilo několik desítek posluchačů. Muž zešíroka rozhodil rukama a vyprávěl: „Takže když jsem přijel do Therinsfordu, šel jsem za tím chlapíkem. Neil je dobrák a poctivec; na jaře a v létě mu pomáhám na polích.“

Roran přikývl. Lovci kožešin trávili zimu v horách a vraceli se na jaře, aby prodali kožešiny koželuhům, jako je Gedrik, a nechali se najmout na nějakou sezónní práci, obvykle jako pomocníci na farmě. Carvahall byla nejsevernější vesnice v Dračích horách, a proto tudy procházela spousta lovců. To byl také jeden z důvodů, proč měl Carvahall svůj hostinec, kováře a koželuha.

„Po pár džbáncích piva – abych si po půl roce mlčení, možná krom nadávek, když jsem ztratil past na medvěda, promazal mluvidla, jak jistě rozumíte – jsem přišel k Neilovi, pěnu jsem měl ještě na vou-

sech, a dali jsme se do řeči. Jak jsme tak klábosili, ptám se ho celkem družně, co nového v Království nebo s králem – ať ho napadne sněť a vředy. Narodil se někdo nebo zemřel nebo vyhostili někoho, o kom bych měl vědět? A představte si, Neil se ke mně naklonil, celý zvažněl a řekl, že se povídá, že se v Dras-Leoně a Gil'eadu dějí divné věci a vlastně všude v Alagaësi. Urgalové se prý úplně vytratili z obydlených oblastí, dobře že tak, ale nikdo neví proč a kam. Navíc polovina obchodů v Království zkrachovala po nájezdech a nejrůznějších útocích a z toho, co jsem slyšel, to nevypadá na dílo obyčejných lupičů, protože útoky jsou moc rozšířené a plánované. Neukradnou totiž nikdy žádné zboží, jenom ho spálí nebo zničí. Ale to není všechno, ba ne, je to mnohem horší.“

Lovec zavrtěl hlavou, usrkнул si z měchu víno a zas pokračoval: „Všude se mluví o tom, že v severních oblastech řádí Stín. Viděli ho na okraji Du Weldenvarden a poblíž Gil'eadu. Má prý špičaté zuby, oči červené jako víno a vlasy rudé jako krev, kterou pije. A co hůř, zdá se, že našeho drahého, šíleného vladaře něco nazlobilo, tak je to. Před pěti dny se v Therinsfordu zastavil nějaký žonglér na své osamělé cestě do Ceunonu a říkal, že král shromažďuje a někam vysílá vojsko, ale *proč*, to netušil.“ Pokrčil rameny. „Jak mě učil tatík, když jsem byl ještě dítko, není kouře bez ohýnku. Možná je to kvůli Vardenům. Ti za poslední léta tomu starému Železnému kostlivci vážně museli pěkně lézt krkem. Nebo se Galbatorix nakonec rozhodl, že už dál nebude trpět Surdu. U té aspoň ví, kde ji hledat, na rozdíl od těch vzbouřenců. Rozmáčkne Surdu jako medvěd mravence, uvidíte.“

Roran zamrkal, když kolem lovce propukla palba otázek. Dost pochyboval o zprávách o Stínovi – zněly spíš jako příběh, který si mohl opilý zálesák vymyslet –, ale zbytek se zdál být natolik špatný, že to mohla být pravda. *Surda*... O téhle vzdálené zemi měli v Carvahallu jen málo zpráv. Přínejmenším ale Roran věděl, že ačkoli mezi Surdou a Královstvím panuje zdánlivé příměří, žijí Surdané v neustálém strachu, že je jejich mocnější severní soused napadne. Říkalo se, že jejich král Orrin z toho důvodu podporuje Vardeny.

Pokud měl lovec s Galbatorixem pravdu, mohlo by to v budoucnu znamenat ošklivou válku, doprovázenou tíží rostoucích daní a bran-
né povinnosti. *Raději bych žil v době bez významných událostí a zvrátí.*
Už tak těžké životy jako ty naše jsou v dobách bouří skoro ztracené.

„A co víc, dokonce se povídá o...“ Tady se lovec odmlčel a se zna-
lým výrazem si ukazováčkem poklepal ze strany na nos. „Povídá se
o novém Jezdci v Alagaësi.“ Pak se zasmál, hlasitě a od srdce, a plá-
cal se přitom do břicha, až se kolébal zepředu dozadu.

Roran se také zasmál. Příběhy o Jezdcích se objevovaly každých
pár let. První dva nebo tři vzbudily jeho zájem, ale brzy se naučil ne-
věřit takovým zprávám, protože z nich nakonec nikdy nic nebylo. Ty-
hle fámy byly jenom vysněné báchorky těch, kdo toužili po radost-
nější budoucnosti.

Už byl na odchodu, když v rohu hostince zahlédl stát Katrinu
v dlouhých červenohnědých šatech zdobených zelenou stuhou. Hle-
děla na něj stejně upřeně jako on na ni. Přešel k ní, letmo se dotkl
jejího ramene a společně vyklouzli ven.

Došli až na okraj Carvahallu, kde spolu stáli a dívali se na hvězdy.
Obloha byla jasná a třpytila se tisíci nebeskými ohýnky. A nad nimi
se od severu k jihu klenul překrásný perleťový pás, který stékal od
obzoru k obzoru jako diamantový prach vylitý ze džbánku.

Aniž by na něj pohlédla, opřela si hlavu o jeho rameno a zeptala
se: „Jaký jsi měl den?“

„Vrátil jsem se domů.“ Ucítil, jak strnula.

„A jaké to bylo?“

„Hrozné.“ Hlas mu uvázl, ztichl a pevně ji držel. Vůně jejích mě-
děných vlasů na jeho tváři byla jako elixír z vína, koření a voňavky.
Prostoupila jej, teplá a uklidňující. „Dům, stodola, pole – všechno
zarůstá... Ani bych je nenašel, kdybych nevěděl, kde hledat.“

Nakonec se k němu obrátila, hvězdy se jí blýskaly v očích, ale tvář
měla zarmoucenou. „Ach, Rorane.“ Letmo ho políbila na rty. „Tolik jsi
ztratil a vytrpěl, a přesto tě síly neopustily. Vrátiš se na svou farmu?“

„No, hospodařit je jediné, co umím.“

„A co se stane se mnou?“

Zaváhal. Od chvíle, kdy se jí začal dvořit, mezi nimi existoval nevyřčený předpoklad, že se vezmou. Nebylo třeba bavit se o jeho úmyslech; byly nad slunce jasnější, a proto ho její otázka znepokojila. Také mu připadalo nevhodné mluvit o tom tak otevřeně, když ještě nebyl připraven požádat ji o ruku. To *on* měl učinit tu nabídku – nejdřív Slounovi, pak Katrině – ne ona. Přesto musel odpovědět na její obavy teď, když je vyslovila. „Katrino... Nemohu přijít za tvým otcem, jak jsem měl v úmyslu. Vysmál by se mi – a právem. Musíme počkat. Jakmile pro nás budu mít domov a sklídím první úrodu, tak mě vyslechne.“

Znovu pohlédla k nebi a zašeptala něco tak potichu, že tomu nerozuměl. „Cože?“

„Ptala jsem se, jestli se ho bojíš?“

„Samozřejmě, že ne! Já jen...“

„Pak musíš dostat jeho svolení zítra a zařídít zasnuby. Musíš ho přesvědčit, že ačkoli teď nic nemáš, dáš mi dobrý domov a budeš zetěm, na kterého může být pyšný. Není důvod, abychom marnili roky v odloučení, když chceme být spolu.“

„Nemůžu to udělat,“ snažil se jí zoufale vysvětlit. „Nedokážu tě uživit, nedokážu...“

„Copak tomu *nerozumíš*?“ Ustoupila a v hlase jí zazněla naléhavost. „Miluji tě, Rorane, a chci být s tebou, jenže otec má se mnou jiné plány. Jsou tu mnohem zajištěnější muži než ty, a čím déle budeš otálet, tím víc mě bude tlačit do sňatku, jaký by si on sám představoval. Bojí se, že ze mě bude stará panna, a já se toho taky bojím. Mám už jen málo času, jinak si budu muset vybrat v Carvahallu... Pokud si budu muset vybrat jiného, udělám to.“ V očích se jí zaleskly slzy, když na něj tázavě pohlédla a čekala na odpověď. Pak si povytáhla šaty a utekla zpátky mezi domy.

Roran tam stál jako opařený. Najednou tady nebyla a pro něj to bylo stejně bolestné jako ztráta farmy – celý svět byl najednou chladný a nepřátelský. Jako by se odtrhla část jeho já.

Trvalo hodiny, než se dokázal vrátit k Horstovi, kde hned vklouzl do postele.

HON NA LOVCE

Roranovi křupala hlína pod nohama, když za časného rána vyzrazil do údolí zahaleného chladnou mlhou. V závěsu za ním šel Baldor a oba měli tětiny dobře napjaté. Mlčky zkoumali okolí a hledali stopy zvěře.

„Támhle,“ zašeptal Baldor a ukázal na skupinu otisků vedoucích do ostružiní na břehu Anory.

49 Roran přikývl a vydal se po stopách. Zdály se být tak den staré, takže se odvážil promluvit. „Mohl bys mi poradit, Baldore? Myslím, že se dobře vyznáš v lidech.“

„Jasně. O co jde?“

Roran se na dlouhou dobu odmlčel, takže byly slyšet jen jejich tlumené kroky. „Sloun chce provdat Katrinu, a to nikoli za mě. Každým dnem roste pravděpodobnost, že jí zařídí sňatek podle svého gusta.“

„Co na to říká Katrina?“

Roran pokrčil rameny. „Je to její otec. Nemůže se donekonečna vzpírat jeho vůli, když nikdo, koho by *ona* chtěla, nepožádal o její ruku.“

„A ten někdo jsi ty.“

„Jo.“

„A proto jsi byl tak brzy vzhůru.“ To bylo konstatování.

Roran se příliš trápil, takže vlastně vůbec neusnul. Celou noc přemýšlel o Katrině a snažil se najít řešení jejich těžké situace. „Nesnesu představu, že bych ji ztratil. Ale myslím, že nám Sloun nedá pozhéhnání kvůli mému postavení a tak.“

„To si taky myslím,“ souhlasil Baldor. Koutkem oka pohlédl na Rorana. „Takže s čím chceš poradit?“

Roran se nervózně zasmál. „Jak jinak můžu přesvědčit Slouna? Jak můžu vyřešit tuhle situaci, abych nerozpoutal krevní mstu?“ Rozhodil ruce. „Co mám dělat?“

„Nic tě nenapadá?“

„Napadá, ale nic, co by mě těšilo. Napadlo mě, že bychom s Katriinou mohli prostě oznámit, že jsme zasnoubení – což ještě nejsme –, a nést následky. Slouna by to přinutilo, aby se se zasnubami smířil.“

Baldor svažtil čelo a opatrně řekl: „Možná, ale taky by to pobouřilo většinu lidí v Carvahallu. Jen málokdo by vám to schvaloval. A ani by nebylo moudré nutit Katrinu, aby si volila mezi tebou a svou rodinou; za pár let by ti to mohla zazlívát.“

„Já vím, ale jakou jinou mám možnost?“

„Než uděláš takový zásadní krok, zkus si Slouna naklonit. Přeci jen je tu šance, že uspěješ, pokud se mu řádně vysvětlí, že zarputilou Katrinu si stejně nikdo jiný nevezme. Zvláště když budeš poblíž, abys jejímu manželovi nasadil parohy.“ Roran se ušklíbl, ale oči měl stále upřené na zem. Baldor se zasmál. „Pokud neuspěješ, pak ano, můžeš se do toho směle vrhnout s vědomím, že jsi skutečně vyčerpал všechny ostatní možnosti. A lidé po tobě nebudou mít takovou chuť plivat, žeš porušil tradice, a spíš řeknou, že si to Sloun zavínal sám vlastní tvrdohlavostí.“

„Ani jedna cesta nebude snadná.“

„Tos přece věděl už na začátku.“ Baldor se znovu zachmuřil a pokračoval: „Pokud se postavíš Slounovi, nepochybně padnou ostrá slova, ale věci se nakonec zklidní – možná to nebude ideální, ale aspoň to bude snesitelné. Kromě Slouna lze totiž skutečně urazit jenom někoho tak prudérního, jako je Quimby. Mimochodem, vážně nechápu, jak dokáže Quimby uvařit tak lahodný nápoj, když je sám tak škrobený a zatrpklý.“

Roran chápavě přikývl. Zloba by mohla v Carvahallu vřít celé roky. „Jsem rád, že jsme si mohli promluvit. Bylo to...“ Zaváhal, když si vzpomněl na všechny ty hovory, co vedli s Eragonem. Byli spolu

jako bratři a pro Rorana bylo nesmírně povzbudivé vědět, že má někoho, kdo mu bude vždycky naslouchat. A vědět, že mu ten člověk vždycky pomůže, ať to stojí cokoli.

Bez takového pouta teď cítil Roran jen prázdnotu.

Baldor ho nenutil, aby dokončil větu. Místo toho se napil z měchu na vodu. Roran ušel pár metrů a potom se zastavil, když ho z myšlenek vytrhl nenadálý zápach.

Byla to těžká vůně spáleného masa a ohořelých borovicových větví. *Kdo by tu mohl být kromě nás?* Zhluboka se nadechl, otočil se kolem dokola a snažil se určit místo, kde hoří oheň. Zespoda od silnice se do něj opřel mírný závan horkého kouře. Jídlo vonělo tak, že se mu seběhly sliny.

Kývl na Baldora, který k němu přispěchal. „Cítíš to?“

Baldor přikývl. Společně se vrátili na silnici a šli po ní směrem na jih. Asi po třiceti metrech zahýbala cesta kolem houštiny topolů a mizela z dohledu. Když se přiblížili k zatáčce, začaly k nim doléhat hlasy, tlumené hustou ranní mlhou nad údolím.

51

Na kraji houští Roran zpomalil a zastavil. Byla by hloupost překvapit někoho, kdo se asi také vydal na lov. Přesto ho něco znepokojovalo. Snad to bylo množství hlasů; skupina se zdála být větší než kterákoli rodina v údolí. Bez uvažování sešel z cesty a vklouzl za podrost, který houští lemoval.

„Co to děláš?“ zašeptal Baldor.

Roran si položil prst na ústa a dál se plížil podél silnice a našlapoval co nejtišeji. Když obešli zatáčku, ztuhl.

Na trávě u silnice byl tábor vojáků. Třicet příleb se blýskalo v paprscích ranního světla, zatímco jejich vlastníci hltali slepice a dušené maso uvařené na několika ohních. Muži byli postříkaní blátem a špinaví po cestě, ale přesto byl na jejich červených tunikách vidět Galbatorixův symbol, klikatý plamen vyšitý zlatou nití. Pod tunikami měli oblečené kožené brnění, obtěžkané nýtovanými pláty ocele, drátěné košile a pak dlouhé vycpané haleny. Většina vojáků měla meč s širokou čepelí, i když mezi nimi byla skupinka lučištníků a další skupinka s hrozivými halapartnami.

A uprostřed se krčily dvě pokroucené černé postavy, které Roran poznal podle toho, jak mu je řada vesničanů popisovala po jeho návratu z Therinsfordu: cizinci, kteří zničili jeho farmu. Krev mu ztuhla v žilách. *Oni slouží Království!* Udělal krok vpřed a prsty nahmatal šíp, ale vtom ho Baldor popadl za vestu a přitáhl ho k zemi.

„Nedělej to. Oba nás zabijí.“

Roran na něj pohlédl a odfrkl si. „To... to jsou ti grázlové...“ Zazrazil se, když si všiml, že se mu třesou ruce. „*Vrátili se!*“

„Rorane,“ zašeptal naléhavě Baldor, „nemůžeš nic dělat. Podívej, pracují pro krále. I kdyby se ti pak podařilo utéct, všude bys byl psanec a přinesl bys do Carvahallu neštěstí.“

„Co chtějí? Co můžou chtít?“ *Král. Proč by Galbatorix potřeboval, aby mučili mého otce?*

„Pokud nedostali od Gera, co chtěli, a Eragon utekl s Bromem, pak musejí chtít tebe.“ Baldor se odmlčel a nechal slova odeznít. „Musíme se vrátit a všechny varovat. Pak se musíš skrýt. Koně mají jenom ti dva cizinci. Když poběžíme, dostaneme se tam první.“

Roran zíral křovím na nic netušící vojáky. Jeho srdce toužilo po nelítostné pomstě, toužil zaútočit a bojovat, vidět původce svého neštěstí prošpikované šípky a dát jim, co si zaslouží. Nezáleželo na tom, jestli umře, pokud by tak mohl smýt svou bolest a smutek v jediném ukrutném okamžiku. Jediné, co musel udělat, bylo rozhrnout houští. To ostatní už přijde samo.

Jeden jediný krůček. S přidušeným vzlykotem zaťal pěst a sklopil pohled. *Nemůžu opustit Katrinu.* Na okamžik strnul, s očima pevně zavřenýma, a pak se zoufale pomalu přinutil odejít. „Tak pojďme domů.“

Ani nečekal na Baldorovu odpověď a proklouzl mezi stromy tak rychle, jak se jen odvážil. Jakmile byl tábor z dohledu, vyrazil zpátky na silnici a utíkal po prašné cestě a všechno své zoufalství, zlost a strach vložil do rychlého běhu.

Baldor se hnal za ním a na rovných úsecích ho doháněl. Roran konečně zpomalil do klidnějšího tempa a počkal na něj. Pak řekl: „Ty to rozhlásíš, já si zatím promluví s Horstem.“ Baldor přikývl a oba se znovu dali do běhu.

Po dvou mílích zastavili, aby se napili a krátce si odpočinuli. Pak pokračovali nízkými kopci před Carvahallem. Nerovná krajina je výrazně zpomalila, ale i tak se před nimi brzy vynořila vesnice.

Roran okamžitě zamířil ke kovárně a nechal Baldora, aby se vydal do středu vesnice. Cestou kolem domů Roran rozrušeně zvažoval plány, jak se buď vyhnout těm cizincům, nebo je zabít, aniž by přivodil hněv Království.

Vrazil do kovárně, kde zastihl Horsta, jak zaklepává čep do boku Quimbyho povozu a zpívá si:

*...hej, ó!
A řinkání a cinkání,
Železo mi vyzvání!
Kovám tenhle kousek země,
Bum bác do něj, kdepak jemně.
Jó, mně se neubrání!*

53

Když Horst uviděl Rorana, ruka s palicí se mu zastavila ve vzduchu. „Co se děje, hochu? Je Baldor zraněný?“

Roran zavrtěl hlavou, předklonil se a ztěžka oddechoval. V krátkých intervalech postupně vylíčil všechno, co viděli a co z toho lze vyvodit. Hlavně už teď bylo jisté, že ti cizinci jsou ve službách Království.

Horst si přejížděl rukou po plnovousu. „Musíš odejít z Carvahallu. Vezmi si v domě nějaké jídlo, pak si dojdi pro mou kobylu – Ivor s ní vytahuje pařezy – a odjed’ k úpatí hor. Až budeme vědět, co vojáci chtějí, pošlu Albriecha nebo Baldora se zprávou.“

„Co řekneš, když se na mě budou vpytovat?“

„Že jsi odjel na lov a že nevíme, kdy se vrátíš. To zní věrohodně a myslím, že se určitě nebudou toulat po okolí – ze strachu, aby tě nepropásli. Za předpokladu, že jsi to skutečně ty, koho hledají.“

Roran přikývl, pak se otočil a pádil do Horstova domu. Uvnitř sundal ze zdi koňské postroje a brašny, rychle svázal tuříny, řepu, proužky sušeného masa a bochník chleba do uzlíku z příkrývek, po-

padl cínový kotlík a vyřítil se ven. Zastavil se jen na okamžik, aby Elain vysvětlil situaci.

Veliký ranec se zásobami se mu špatně držel v náruči, když běžel na východ z Carvahallu k Ivorově farmě. Ivor stál za statkem a vrbovým proutkem lískal kobylu, která s námahou tahala rozvětvené kořeny jilmu ze země.

„Poběž sem!“ vykřikl farmář. „Pojď se taky zapřáhnout!“ Kůň se třásl vypětím, měl pěnu u huby, ale pak naposledy zabral, pařez se naklonil na stranu a kořeny vystřelily k nebi jako shluk dlouhých pokroucených prstů. Ivor zastavil kobylu cuknutím uzdy a dobronmyslně ji poplácal po šíji. „Dobrá... A je to.“

Roran ho už z dálky zdravil, a když byl blíž, ukázal na koně. „Potřebuji si ji půjčit.“ Potom teprve vysvětlil proč.

Ivor zaklel a s reptáním začal vypřahat kobylu. „Jakmile začnu pořádně něco dělat, tak mě něco vyruší. Pokaždé.“ Založil ruce na prsou a zamračil se, když Roran připoutával sedlo a zcela se do toho zabral.

Jakmile byl připravený, vyskočil Roran na koně s lukem v ruce. „Omlouvám se za ty potíže, ale nemohu nic jiného dělat.“

„Dobrá, nedělej si s tím starosti. Hlavně ať tě nechytí.“

„Dám si pozor.“

Když zarazil paty do třísel kobyly, slyšel Roran volat Ivora: „A hlavně se neskrývej nikde tady poblíž!“

Roran se zazubil a zavrtěl hlavou, skloněný nízko za krkem koně. Brzy dorazil k úpatí Dračích hor a prodíral se do kopců, které tvořily severní hranici údolí Palancar. Odtamtud vylezl na skalnatý výběžek v horském úbočí, odkud mohl pozorovat Carvahall, aniž by ho někdo viděl. Pak uvázal koně, usadil se a vyčkával.

Zachvěl se, když se rozhlédl kolem po temných borovicích. Nepobýval rád v takové blízkosti Dračích hor. Sotvakdo z Carvahallu se odvážil vkročit do pásma hor, a kdo to přece jen udělal, ten se mnohdy nevrátil.

Zanedlouho Roran uviděl vojáky, jak ve dvojstupu pochodují po silnici, v čele se dvěma hrozivými černými postavami. Na okraji Carvahallu je zastavila nesourodá skupina mužů, někteří z nich měli

krumpáče v rukou. Obě strany spolu chvíli mluvily, pak se prostě postavily jedna druhé jako vrčící psi, kteří čekají, kdo zaútočí první. Napětí trvalo dost dlouho, nakonec však muži z Carvahallu ustoupili stranou a nechali nezvané hosty projít.

Co bude dál? uvažoval Roran a pohupoval se na patách.

Navečer se vojáci utábořili na poli těsně u vesnice. Jejich stany utvořily nízký šedý čtverec, který se třepotal podivnými stíny, jak hlídky obcházely hranice tábora. Uprostřed čtverce rozdělali obrovský oheň, ze kterého stoupal sloup kouře.

Roran se také utábořil a teď jen pozoroval a přemýšlel. Vždycky se domníval, že když cizinci zničili jeho domov, dostali, co chtěli – tedy ten kámen, který Eragon přinesl z Dračích hor. *Určitě ho nenašli, usoudil. Možná se Eragonovi podařilo uprchnout i s kamenem... Možná cítil, že musí odejít, aby ho ochránil. Zamračil se. Tím by se dalo vysvětlit, proč Eragon utekl, ale stále se to Roranovi zdálo přitažené za vlasy. Ať už byl*

55

důvod jakýkoli, ten kámen musí být neuvěřitelně cenný, když král poslal tolik mužů, aby ho dostal. Nechápu, co na něm je. Možná je kouzelný.

Zhluboka se nadechl chladného vzduchu a zaposlouchal se do houkání sovy. Vtom ho upoutal nějaký pohyb. Pohlédl dolů a uviděl muže, který se blížil do lesa pod ním. Roran se přikrčil za balvan a natáhl luk. Čekal, dokud si nebyl jistý, že je to Albriech, a pak potichu zapískal.

Albriech brzy dorazil k balvanu. Na zádech měl nacpaný ruksak, který s odfrknutím pustil na zem. „Myslel jsem, že tě snad nenajdu.“

„Jsem překvapený, že jsi to dokázal.“

„Nemůžu říct, že by mě těšilo procházet se lesem po setmění. Čekal jsem, že narazím na medvěda nebo na něco ještě horšího. Podle mě nejsou Dračí hory vhodné místo pro lidi.“

Roran ukázal hlavou ke Carvahallu. „Tak proč tu jsou?“

„Mají tě odvést do vězení. Jsou ochotni čekat, dokud se nevrátíš z lovu.“

Roran ztěžka dosedl a žaludek se mu sevřel v neblahé předtuše. „Řekli proč? Zmínili se o tom kameni?“

Albriech zavrtěl hlavou. „Říkali jen, že je to králova věc. Celý den se vyptávali na tebe i na Eragona – to je to jediné, co je zajímavé.“ Zaváhal. „Zůstal bych, ale všimnou si, pokud tam zítra nebudu. Donesl jsem spoustu jídla a přikrývek a taky nějaké Gertrudiny hojivé masti, kdyby ses zranil. Nemělo by ti tu nic chybět.“

Roran sebral všechny síly, aby se usmál. „Díky za pomoc.“

„To by udělal každý,“ řekl Albriech a rozpačitě přitom pokrčil rameny. Už byl na odchodu, když ještě prohodil přes rameno: „Mimochodem, ti dva cizinci... říkají jim ra'zakové.“

SAFIŘIN SLIB

Když to ráno po setkání s Radou starších Eragon čistil a promazával Safiřino sedlo – opatrně, aby se nepřepínal –, přišel ho navštívit Orik. Trpaslík počkal, dokud Eragon nedokončil jeden popruh, a pak se zeptal: „Už je ti dnes lépe?“

„Trochu.“

57 „Dobře, všichni potřebujeme být silní. Přišel jsem jednak proto, abych se zeptal na tvé zdraví, a také proto, že Hrothgar si přeje s tebou mluvit, pokud máš čas.“

Eragon se na Orika s povzdechem usmál. „Na něj mám čas vždycy. To musí vědět.“

Orik se zasmál. „Nu, ale je zdvořilé se nejdřív optat.“ Když Eragon odložil sedlo, Safira se vykulila ze svého rohu, vyloženého příkrývkami, a přivítala Orika přátelským zabručáním. „Tobě také dobrý den,“ řekl s úklonou.

Orik je vedl jednou ze čtyř hlavních tronjheimských chodeb směrem k hlavnímu sálu a ke dvěma zrcadlově postaveným schodištím, která se stáčela do podzemí k trůnnímu sálu krále trpaslíků. Než však došli k hlavnímu sálu, dal se dolů malým rovným schodištěm. Eragonovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že Orik zvolil postranní chodbu proto, aby se vyhnul pohledu na pozůstatky zničeného Isidar Mithrim.

Zastavili před žulovými dveřmi s rytinou koruny se sedmi hroty. Sedm trpaslíků v brnění na každé straně vchodu současně zabušilo do podlahy násadami svých motyk. Dřevo zadunělo o kámen a dveře se otevřely dovnitř.

Eragon kývl na Orika, pak se Safirou vešel do potemnělé místnosti. Blížili se ke vzdálenému trůnu, zatímco mýjeli strnulé sochy, hárna, minulých trpasličích králů. Před těžkým černým trůnem se Eragon uklonil. Král trpaslíků v odpověď sklonil hlavu se stříbrnými vlasy, až rubíny zasazené do jeho zlaté helmy tlumeně zazářily ve světle luceren jako jiskry rozžhaveného železa. Volund, válečné kladivo, měl položené přes nohy v brnění.

Hrothgar začal obřadně: „Stínovrahu, vítěj v mé síni. Mnohé jsi vykonal od doby, kdy jsme se viděli naposledy. A podle tvých skutků se zdá, že jsem se mýlil ohledně Zar'rocu. Dokud ho budeš nosit ty, bude Morzanův meč v Tronjheimu vítán.“

„Děkuji,“ pronesl Eragon důstojně a povstal.

„Dále,“ zaburácel trpaslík, „si přejeme, aby sis nechal brnění, které jsi měl v bitvě o Farthen Dúr. Právě teď ho naši nejzručnější kováři spravují. Pracuje se i na dračím brnění, a až bude opravené, Safira ho může používat tak dlouho, jak bude chtít, nebo dokud z něj nevyroste. To je to nejmenší, co můžeme udělat, abychom ti projevíli svou vděčnost. Nebýt války s Galbatorixem, konaly by se hostiny a oslavy na tvou počest... Ty však musejí počkat na vhodnější dobu.“

Eragon králi vyjádřil svůj i Safiřin vděk: „Jsi velkorysý nad všechna očekávání. Vážíme si tvých šlechtných darů.“

Hrothgara to očividně potěšilo, ale i tak se zachmuřil, až se mu spojila obočí. „Ale nemůžeme se zabývat jen příjemnostmi. Naléhají na mě klany s požadavky, abych udělal to či ono ohledně Ažihadova nástupce. Když včera Rada starších oznámila, že budou podporovat Nasuadu, vzbudilo to povyk, jaký jsem neviděl od doby, kdy jsem nastoupil na trůn. Náčelníci se museli rozhodnout, zda přijmou Nasuadu, nebo budou hledat jiného kandidáta. Většina se shodla, že by Nasuada měla vést Vardeny, ale rád bych věděl, co si o tom myslíš ty, Eragone, než se přikloním k té či oné straně. Nejhorší, co může král udělat, je vypadat jako hlupák.“

Kolik mu toho můžeme říct? zeptal se Eragon Safiry, zatímco spěšně přemýšlel.

Vždycky s námi jednal čestně, ale nemůžeme vědět, co slíbil jiným. Raději bychom měli být opatrní, dokud Nasuada skutečně nepřevzme moc.

Dobře.

„Safira a já jsme souhlasili, že Nasuadě pomůžeme. Nebudeme odporovat jejímu jmenování. A,“ Eragon uvažoval, jestli nezachází příliš daleko, „já prosím, abys udělal to samé; Vardenové si nemohou dovolit mezi sebou bojovat. Potřebují jednotu.“

„Nó,“ řekl Hrothgar a opřel se, „mluvíš s nečekanou rozhodností. Tvůj návrh je správný, ale rád bych věděl toto: Myslíš, že Nasuada bude moudrým vůdcem, nebo má její volba jiné důvody?“

Je to zkouška, varovala ho Safira. Chce vědět, proč jsme ji podpořili.

Eragon cítil, jak se mu rty kroucí v náznak úsměvu. „Myslím, že je na svůj věk moudrá i obezřetná. Její volba bude pro Vardeny dobrá.“

„A proto ji podporuješ?“

„Ano.“

59

Hrothgar přikývl, až mu poklesl dlouhý, sněhobílý plnovous. „To se mi skutečně ulevilo. Poslední dobou tu bylo příliš málo zájmu o to, co je správné a dobré, a naopak příliš o to, co přinese osobní moc a prospěch. Je těžké dívat se na takové hlupáctví a nemít zlost.“

Na chvíli se mezi nimi rozhostilo nepřijemné ticho, o to tíživější, že byli sami v dlouhém trůnním sále. Aby přerušil mlčení, zeptal se Eragon: „Co se stane s dračí slují? Položí tam novou podlahu?“

Poprvé královy oči posmutněly a prohloubily okolní vrásky, které se kolem nich sbíhaly jako paprsky. Eragon nikdy neviděl, že by měl trpaslík takhle na krajíčku. „Musí se to řádně uvážit, než něco uděláme. Byl to hrozný čin, co Safira s Arou provedly. Možná nezbytný, ale příšerný. Možná by bývalo lepší, kdyby nás urgulové obsadili, než aby byl Isidar Mithrim rozbitý. Srdce Tronjheimu se roztříštilo a spolu s ním i ta naše.“ Hrothgar si položil pěst na prsa, pak pomalu rozevřel ruku a sáhl po násadě Volundu, omotané v kůži.

Safira se dotkla Eragonovy mysli. Rozpoznal směsici pocitů, ale co ho překvapilo nejvíc, byla její lítost a pocit viny. Upřímně litovala závníku Hvězdné růže, přestože k němu došlo z nutnosti. *Maličký*, řekla,

pomoz mi. Potřebuji mluvit s Hrothgarem. Zeptej se ho: dokáže trpaslíci znovu sestavit Isidar Mithrim z úlomků?

Když zopakoval její slova, Hrothgar zamumlal něco ve svém jazyce a pak řekl: „Umíme to, ale co z toho? Trvalo by to měsíce nebo roky a výsledkem by byl polorozpadlý výsměch nádheře, která kdysi zdobila Tronjheim! To je prostota, kterou nikdy neschválím.“

Safira dál upřeně hleděla na krále. *Teď mu řekni, že pokud se jim podaří dát znovu dohromady Isidar Mithrim, aniž by chyběl jediný kousek, věřím, že ho dokážu zase scelit.*

Eragon na ni zíral s otevřenými ústy, až ve svém úžasu zapomněl na Hrothgara. *Safiro! Víš, kolik energie by to vyžadovalo! Sama jsi mi říkala, že nedokážeš kouzlit z vlastní vůle, jak si tedy můžeš být jistá, že tohle dokážeš?*

Dokážu to, když je to opravdu potřeba. Bude to můj dar pro trpaslíky. Vzpomeň si na Bromovu hrobku; to by mohlo rozptýlit tvé pochybnosti. A zavři pusu – je to neslušné a král se dívá.

Když Eragon tlumočil Safiřinu nabídku, Hrothgar se narovnal a vykřikl: „Je to možné?! Dokonce ani elfové by se nemohli o něco takového pokusit.“

„Věř svým schopnostem.“

„Pak znovu sestavíme Isidar Mithrim, i kdyby to mělo trvat sto let. Vyrobíme pro drahokam rám a zasadíme každý kousek na původní místo. Nezapomeneme ani jediný střípek. I kdybychom museli větší kusy zlomit, abychom jimi dokázali pohnout, využijeme k tomu veškerý svůj um pro práci s kamenem, aby se neztratilo ani zrnko. Až skončíme, tak přijdete a vyléčíte Hvězdnou růži.“

„Přijdeme,“ potvrdil Eragon a uklonil se.

Hrothgar se usmál a vypadalo to, jako by roztála žulová stěna. „Udělal jsi mi takovou radost, Safiro. Znovu mám důvod vládnout a žít. Pokud to uděláš, trpaslíci budou po nesčetné generace uctívat tvoje jméno. Teď jděte s mým požehnáním a já zatím rozhlásím tu novinu mezi klany. A nemusíte čekat na mé oficiální prohlášení, protože žádný trpaslík tuhle zprávu neodmítne; předejte ji každému, koho potkáte. Nechť se sály rozléhají jásotem naší rasy.“

S poslední úklonou Eragon se Safirou odešli a opustili krále, který se stále ještě na trůnu usmíval. Venku Eragon hned popsal Orikovi, co se přihodilo. Trpaslík se okamžitě uklonil a políbil podlahu před Safirou. Pak se s úsměvem postavil, sevřel Eragonovu paži a řekl: „Opravdový zázrak. Dali jste nám přesně tu naději, kterou jsme potřebovali, abychom se dokázali vypořádat s nedávnými událostmi. Dnes večer se bude pít, na to dám krk!“

„A zítra je pohřeb.“

Orík na okamžik vystřízlivěl. „Ano, zítra. Ale do té doby se nesmíme nechat rušit smutnými myšlenkami! Pojd'te!“

Trpaslík vzal Eragona za ruku a táhl ho Tronjheimem do obrovské hodovní síně, kde seděla spousta trpaslíků u kamenných stolů. Orík vyskočil na jeden z nich, až se nádobí rozletělo po zemi, a hromovým hlasem oznámil zprávu o Isidar Mithrim. Eragona skoro ohlušilo povzbuzování a výkřiky, které následovaly. Každý z trpaslíků trval na tom, že předstoupí před Safiru a políbí podlahu stejně jako předtím Orík. Když toto skončilo, záhy zanechali jídla a naplnili kamenné džbánky pivem a medovinou.

Eragon se přidal k veselí s bezstarostností, která jeho samotného zaskočila. Pomáhalo mu to zmírnit smutek v srdci, ale přesto se pokusil odolat nezřízenému hýření, protože si byl vědom povinností, které ho čekaly příští den, a chtěl mít čistou hlavu.

Dokonce i Safira si dala doušek medoviny, a když trpaslíci zjistili, že jí to chutná, dokulili sem pro ni celý sud. Elegantně zanořila mohutné čelisti do otevřeného sudu, vyprázdnila ho třemi dlouhými doušky, pak zvedla hlavu ke stropu a vychrlila obrovský plamen. Eragonovi trvalo několik minut, než trpaslíky přesvědčil, že je bezpečné znovu se k ní přiblížit, ale jakmile se mu to podařilo, přinesli jí – navzdory kuchařovým námitkám – další sud a užasle sledovali, jak ho zase vyprázdnila.

Safira byla čím dál opilejší a její pocity a myšlenky zaplavovaly Eragona s větší a větší silou. Začalo pro něj být obtížné spoléhat na svoje vlastní smysly: její vidění se začalo mísit s jeho, rozmazávalo pohyby a měnilo barvy. Dokonce i pachy cítil jinak, stále výraznější a štiplavější.

Trpaslíci začali společně zpívat. Safira se kymácela vestoje, broukala si s nimi a každý verš zakončila řevem. Eragon otevřel ústa, aby se k nim přidal, a zděsil se, když místo slov vyšel bručivý chrapot dračího hlasu. *Tohle*, pomyslel si a zavrtěl hlavou, *tohle už je příliš... Nebo jsem jenom opilý?* Usoudil, že na tom stejně nezáleží, ať si má třeba dračí hlas, a pokračoval nespoutaně ve zpěvu.

Trpaslíci dál proudili do sálu, jak se zpráva o Isidar Mithrim rozšířila. Brzy se jich u stolů tísnily stovky, v širokém kruhu kolem Eragona a Safiry. Oriek přivolal hudebníky, kteří se usídlili v rohu a stáhli zelené sametové potahy ze svých nástrojů. Zanedlouho se davem rozezněly líbezné melodie harf, louten a stříbrných fléten.

Uběhlo mnoho hodin, než se hluk a rozruch začal pomalu utišovat. Když se tak stalo, Oriek znovu vylezl na stůl. Stál tam s nohama doširoka rozkročenýma, aby udržel rovnováhu, a se džbánkem v ruce, čapku pobitou železnými pláty měl nakřivo a vykřikl: „Slyšte! Slyšte! Nakonec jsme slavili, jak se sluší. Urgalové jsou pryč, Stín je mrtvý a my jsme vyhráli!“ Všichni trpaslíci souhlasně zabušili do stolů. Byla to dobrá řeč – krátká a k věci. Ale Oriek ještě neskončil. „Na Eragona a Safiru!“ zakřičel a pozvedl korbel. To také mělo odezvu jaksepatří.

Eragon se postavil a uklonil se, což vyvolalo další jásot. Safira se postavila vedle něj na zadní a stočila si přední nohu přes hrudník, aby tak napodobila jeho pohyb. Zapotácela se však a trpaslíci, kteří vytušili nebezpečí, se rozprchli kolem. Stihli to tak tak. Safira s hlasitým žuchnutím spadla na záda a rozplácla se na hodovní stůl.

Eragonovi zády projela palčivá bolest a on se zhroutil v bezvědomí u jejího ocasu.

REKVIEM

Vstávej, Knurliem! Teď nemůžeš spát! Potřebují nás u brány – bez nás nezačnou.“
„Eragon se přinutil otevřít oči a hned si uvědomil bolest hlavy a rozlámané tělo. Ležel na studeném kamenném stole. „Cože?“ Zašklebil se, když ucítil odpornou pachut' na jazyku.

Orik se zatahal za hnědý plnovous. „Ažihadovo procesí. Musíme tam být!“

„To nemyslím. Jak jsi mě to nazval?“ Ještě byli v hodovní síni, ale už byla prázdná, až na něj, Orika a Safiru, která ležela na boku mezi dvěma stoly. Pohnula se, zvedla hlavu a rozhlédla se kolem zakalenýma očima.

„Kamenná hlavo! Řekl jsem ti Kamenná hlavo, protože se tě pokouším vzbudit už skoro hodinu.“

Eragon se zvedl a sklouzl ze stolu. Hlavou mu probleskovaly vzpomínky z předchozí noci. *Safiro, jak ti je?* zeptal se, když k ní klopytal.

Otočila hlavu, rudý jazyk jí kmital přes zuby sem a tam jako kočce, která snědla něco odporného. *Jsem celá... Aspoň myslím. Levé křídlo je nějaké divné; myslím, že právě na něj jsem dopadla. A v hlavě mám tisíc žhavých šípů.*

„Nezranil se někdo, když spadla?“ zeptal se Eragon znepokojeně.

Trpaslík se od srdce rozchechtal. „Jenom ti, kdo spadli ze židle, jak se hrozně smáli. Drak, který se opil a klaněl se! Jsem si jistý, že se o tom budou zpívat písně celá desetiletí.“ Safira zavrtěla křídly a upjatě odvrátila pohled. „Usoudili jsme, že bude nejlepší nechat vás tady,

protože jsme s tebou nemohli hnout, Safiro. Hrozně jsme tím naštváli kuchaře – bál se, že dostaneš ještě žízeň a nezůstane jen u těch čtyř sudů jeho nejlepší medoviny, které jsi už vypila.“

A ty jsi mě hubovala za pití! Kdybych vypil čtyři sudy, byl bych mrtvý! Proto taky nejsi drak.

Orik strčil Eragonovi do náruče ranec oblečení. „Tady, vem si to na sebe. Hodí se to na pohřeb lépe než to, co právě máš. Ale pospěš si, není času nazbyt.“ Eragon se nasoukal do šatů – volnější bílé košile s tkanicemi u manžet a červené vesty zdobené zlatými prýmkami a výšivkou, tmavých kalhot a naleštěných černých bot, které klapaly po podlaze. Navrch si vzal rozevlátou pláštěnku, která se zapínala pod krkem lesklou broží. Namísto k obvyklému koženému pásku si připevnil Zar’roc ke zdobenému opasku.

Opláchl si obličej vodou a pokusil se uhladit si vlasy. Pak hnal Orik jeho i Safiru ze síně směrem k Tronjheimské jižní bráně. „Musíme vyrazit odtamtud,“ vysvětloval, zatímco se překvapivou rychlostí pohyboval na svých podsaditých nohou, „protože tam procesí s Ažihadovým tělem zastavilo před třemi dny. Cesta do hrobu nesmí být narušena, jinak jeho duch nedojde odpočinku.“

Podivný zvyk, poznamenala Safira.

Eragon přitakal a všiml si mírné nejistoty v její chůzi. V Carvahalu byli lidé pochováváni obvykle na farmě nebo – pokud žili ve vesnici – na malém hřbitově. Jediný obyčej, který pohřeb doprovázel, byl přednes veršů z vybraných balad – pak se konala pohřební hostina pro příbuzné a přátele. *Zvládneš celý pohřeb?* zeptal se, když se Safira znovu zapotácela.

Krátce se ušklíbla. *Pohřeb i Nasuadino jmenování, ale potom se potřebuji vyspat. Čert vem medovinu!*

Eragon se vrátil ke svému rozhovoru s Orikem a zeptal se: „Kde bude Ažihad pochován?“

Orik zpomalil a vážně pohlédl na Eragona. „Klany se kvůli tomu dostaly do sporu. Když zemře trpaslík, věříme, že musí být uzavřen do kamene, jinak se nikdy nesetká se svými předky... Je to složité a nezsvěcenému nesmím říct víc... Ale snažíme se za každou cenu zajis-

tit takový pohřeb. Hanba padne na rodinu nebo klan, který dovolí, aby některý z jeho příslušníků našel poslední spočinutí v podřadnějším prostředí.“

„Pod Farthen Dûrem je komnata, která je domovem všech knurlan, všech trpaslíků, kteří tu zemřeli. Tam odnesou i Ažihada. Nemůže být uložen s námi, protože je to člověk, ale byl tam pro něj připraven posvátný přístěnek. Tam ho budou moci Vardenové navštěvovat, aniž by znesvěcovali naše posvátné jeskyně, a Ažihadovi se dostane úcty, kterou si zaslouží.“

„Váš král toho pro Vardeny mnoho udělal,“ poznamenal Eragon.
„Někteří si myslí, že až příliš.“

Před mohutnou branou – vytaženou skrytými řetězy, aby vpustila denní světlo proudící do Farthen Dûru – našli pečlivě seřazený zástup. Ažihad ležel vpředu, chladný a bledý na bílých mramorových márách, nesených šesti muži v černém brnění. Na hlavě měl helmu posázenou drahokamy. Ruce měl sepjaté pod klíční kostí a svíral v nich slonovinovou rukojeť svého obnaženého meče, který vyčníval zpod štítu, zakrývajícího jeho hrud' a nohy. Končetiny měl obtěžkané stříbrným brněním, které se blýskalo jako měsíční paprsky.

Těsně za tělem stála Nasuada – držela se zpříma v pláštěnce ze sobolí kůže, její vážnou tvář zdobily slzy. Hrothgar v tmavých šatech stál z boku; pak Arya; Rada starších, všichni s přiměřeně zkroušenými výrazy; a nakonec zástup smutečních hostů, který se táhl míli od Tronjheimu.

Každé dveře a stejně tak průchod čtyřpatrové chodby, která vedla do hlavní síně Tronjheimu, vzdálené půl míle odsud, byly otevřené a přečpané lidmi i trpaslíky. Mezi šedými řadami tváří se pohupovaly dlouhé gobelíny, které se zachvěly stovkami vzdechů a šepotu, když se objevila Safira s Eragonem.

Jörmundur na ně kývl, aby se k němu přidali. Obezřetně, aby nenarušili uskupení, se Eragon se Safirou prodrali zástupem na místo po jeho boku a vysloužili si tak nesouhlasný pohled od Sabrae. Orík si šel stoupnout vedle Hrothgara.

Společně čekali, i když Eragon nevěděl nač.

Všechny lucerny byly napůl zavřené a chladné pološero dodávalo události nadpozemskou atmosféru. Nikdo se nepohnul, všichni kolem jako by ani nedýchali: na kratičký okamžik Eragonovi připadalo, že jsou to sochy zmrzlé na věčnost. Z már se nesl obláček kouře z kadidla, vinul se k zamlženému stropu a šířil vůni cedru a jalovce. To byl jediný pohyb v sále.

Hluboko v Tronjheimu naléhavě zaduněl buben. *Bum*. Zvučný hluboký tón jim rezonoval v kostech, rozezníval celé město-horu a rozléhal se jako zvuk obrovského kamenného zvonu.

Udělali krok vpřed.

Bum. Druhým tónem se další, hlubší buben spojil s tím prvním, každý úder se neúprosně nesl chodbou. Síla zvuku poháněla zúčastněné dál majestátním krokem. Zvuk dával každému jejich kroku důležitost, smysl a vážnost, odpovídající této události. V takové atmosféře nemohla přetrvat žádná myšlenka, jen silné emoce, které bubny zkušeně vyvolávaly, slzy a hořkosladká příchut' zároveň.

Bum.

Když chodba skončila, Ažihadovi nosiči zastavili mezi onyxovými sloupy, dříve než vklouzli do hlavního sálu. Tam si Eragon všiml, že trpaslíci ještě víc zvážněli při pohledu na Isidar Mithrim.

Bum.

Prošli křišťálovým pohřebišťem. Uprostřed obrovské místnosti ležel kruh úlomků čnějících do výšky a obklopoval vykládané kladivo a pěticipé hvězdy. Mnohé kusy byly větší než Safira. Záblesky hvězdného safíru se stále třpytily v úlomcích a na některých byly vidět okvětní plátky vytesané růže.

Bum.

Nosiči pokračovali neměnným tempem dál mezi nesčetnými ostrými úlomky. Pak procesí zahrulo a sestupovalo širokým schodištěm do chodeb v podzemí. Účastníci procházeli mnoha jeskyněmi, míjeli kamenné boudy, kde se trpasličí děti držely svých matek a zíraly s očima dokořán.

Bum.